

UUDET MAAT JA TAIVAAT

KIRJOITTANUT
J. R. HANNULA

UUDET MAAT JA
TAIVAAT

UUDET MAAT JA TAIVAAT

KIRJOITTANUT

J. R. HANNULA

TAMPEREELLA 1948
P. E:n KANNATUSLIITTO

SISÄLLYS:

I	Minkä sanoma teosofia on	5
II	Teosofian valossa	19
III	Elämän ansoja	32
IV	Teoria ja käytäntö	46
V	Älä suutu	59
VI	Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas	75
VII	Älä vanno	90

I

MINKÄ SANOMA TEOSOFIA ON?

Ilmentyneessä elämässä vallitsee mm. aikakausien vaihtelu. Päivät vaihtuvat yöksi, kesät talveksi. Ja päinvastoin.

Samoin vaihtuu elämä kuolemaksi ja kuolema elämäksi.

Kuitenkaan tämä kaikki ei tapahdu aivan samanaikaisena. Sillä elämä etenee spiraalissa.

Ja niinpä ihmisen on omassa kehitysjärjestelmässään seurattava mukana. Alkukehityksessä se tapahtuu melkein pä tiedottomasti, myöhemmin tietoisesti ja vielä myöhemmin itsetietoisesti. Ihmisinä olemmekin kehityksessämme jo niin pitkällä, että umpimähkäisen laumaihmissen aika on jo sivuutettu. Niinpä voimmekin aloittaa nämä tutkimuksemme siitä, että olemme ajattelevia olentoja. Elämä itse asettuu tiellemme siten, että se herättää meissä jatkuvasti ajattelua. Emme osaa olla emmekä elää, ellemme

ajattelussamme jatkuvasti syvene ja luo käsitystä elämästä yleensä ja käytännöllisestä osallistumisestamme siihen.

Juuri tällä menolla meille onkin muodostunut eriasteisia ns. elämänkäsityksiä. Niitä on karkeimmasta aineellisuudesta aina ylevimpään, pyhimpään ja jumalallisimpaan henkisyyteen asti. Yksinpä uskontojakin on ollut monia ja monen vivahteisia. Tässä yhteydessä riittää kun mainitsemme vain, että uskontoa on kahta tyyppiä: muotoihin jäykistynyttä ja inhimillis-jumalallisesti elävää. Uskonnot yleensä ovat muotoihinsa jäykistynyttä virkatoimintaa. Siinä määrää muotojen henki, joka tukahuttaa muotojen takaisen luovan hengen työn ja toiminnan. — Elävä uskonto etsii totuutta, Jumalaa, ja se pyrkii käytännölliseen sopusointuun jumalallisen Lain kanssa. Käytännöllisesti se uskonto esiintyy Mestarin esittämässä siveysopissa. Siinä uskonnossa muodot palvelleen tukevat ja auttavat Mestarin tekemää ja johtamaa luovan hengen työtä. Siinä järki valaistuu sisäisen kokemuksen kautta. Siten ihminen oppii yhä paremmin ymmärtämään Jumalan työtä luonnossa jo omaa osuuttaan siinä.

— — —

Edelläsänotun valossa voimme heittää ajattelevan katseemme ns. kristillisten kirkkojen elämänkäsitykseen.

Alusta loppuun — so. maailman luomisesta maailman loppuun — siinä kaikki tapahtuu kuin jossain näyttämöllä, teatterissa. Näyttämöllä esiintyvät jumala, enkelit, patriarkat ja profeetat. Suuri ihmis-

kunta — ihmiset yleensä — istuvat kuin jossain katsomossa. Koko ns. pelastustyö tapahtuu heidän ulkopuolellaan — niinkuin on aikoinaan tapahtunut lankeemuskin.

Kuitenkin tuo katsomon suuri joukko on jollain salaperäisen taikamaisella tavalla sidottu näyttämön esitykseen: heidän ”katsomisensa” eli ”uskomisensa” tavasta riippuen he näytelmän päätyttyä saattavat joutua joko loputtoman kaameaan piinaan ja vaivaan, tai yhtä loputtomaan iloon ja autuuteen.

— — —

Elämä ja elämän oma totuus ei kuitenkaan alistu ihmisten tekemään kirkolliseenkaan pakkopaitaan. Elleivät kirkot aikanaan uudistu elämän omaan rytmiin niin saavat ne mennä. Jumalallisen viisauden lähteestä, Salaisesta Veljeskunnasta, puhkeaa uusi, limittäisesti etenevä elämäнкäsitys. Juuri tässä suhteessa olemmekin joutuneet ratkaisevan suureen ja syvälliseen murroskauteen. Uusi henkinen vuodatus ja siihen liittyvä elämäнкäsityksellinen sanoma on saapunut kaikkein syvimmästä korkeudesta. Alustavasti se tuli H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin työn ja saavutuksen kautta, ja esiintyy se nyt teosofis-kristosofisena sanomana.

Tämän sanoman valossa yritämme nyt katsella elämää sellaisena kuin se itsessään on. Aloitamme alusta, luomisesta. Maailman, ihmiskunnan ja kaiken muun luominen ei suinkaan ole tapahtunut noin vain kuin tyhjästä ja kädenkäänteessä. Luomistyö jatkuu yhä. Luomispäivät ovat suunnattoman pitkiä ajanjaksoja. Niiden välillä on samanpituinen yö, lepotila.

Maapallomme elää nykyään neljännessä, satoja miljoonia vuosia kestävässä luomispäivässään. Ja me ihmisetkin olemme niin merkillisiä olentoja, että meidän olemukseemme sisältyy edellistenkin luomispäivien työn tulokset. Alemmalta puolelta katsoen meissä on kolmen edellisen luomispäivän työn tuloksena eläin-, kasvi- ja kivitajunta. Eikä meidän olemuksemme rajoitu edes tähänkään. Sillä kokonaan toisen, edellisen planeettakauden työn tuloksena meihin sisältyy kolmenkertainen elementtaalitajunta.

Kaikista näistä syistä ihminen on ylönsyvä ja moni-vyöhykkeinen olento. Inhimillisinä minuuksina olemme verrattain nuoria. Tästäkin syystä emme yleensä vielä ole — harvoja poikkeuksia lukuunottamatta — saavuttaneet yliotetta sisäisistä eläin-, kasvi- ja kivitajunnoistamme, puhumattakaan niiden takaisista elementtitajunnoista. Onkin heti sanottava, että kaikki tämä onnistuu meille vain — mikäli pyrimme ja pääsemme käytännölliseen kosketukseen henkisen itsemme, sisäisen Jumalamme, kanssa.

Tästä seuraakin kysymys: miten noiden olemuksemme syvyyksissä olevien alempien tajuntojen jarruttava vaikutus esiintyy?

Tähän on heti lisättävä, että jarrutus on ymmärrettävä merkityksessä kehitys. Alemmat voimat on herätettävä, jalostettava ja viritettävä korkeampaan, enkelimäisempään, inhimillis-jumalallisempaan väärähtelyyn. Juuri tässä on se alkemistinen työ, joka jokaisen ihmisen on kohdaltaan suoritettava.

Eritelkäämme hiukan näitä asioita. Ensimmäisenä on vastassamme sisäinen eläintajunta. Se on oman luomiskautensa tulos ja sellaisena täydellinen. Mutta eläimellinen täydellisyys on nyt viritettävä inhimillisen kehityksen tilaan. Tämä vaatii ihmisen puolelta työtä ja ponnistusta. Sillä ei ole helppo muuttaa eläintilaa inhimilliseen tilaan. Muuntamisvaikeus esiintyy ainakin kolmella tavalla. Ensimmäisen vaikeuden tunnemme laiskuutena. Ensin tavallisena laiskuutena, mutta sitten etenkin henkisenä laiskuutena. Tämähän näkyy ylönselvänä kristikunnan historiassa: ei ole viitsitty harjaantua siihen henkiseen elämään, jota Mestari opetuksessaan, vuorisaarnassaan, meille esittää. — Toinen vaikeus esiintyy kiihoittuneena nautinnonhaluna. Eläimessä himo pysyy luonnon asettamissa rajoissa, mutta ihmisessä tätä rajaa ei sellaisenaan ole, ja siksi nautinnonhalu — sukupuolisesti ja muutenkin — voi mennä luonnottomaksi. — Kolmanneksi vaanii eläimellinen petomaisuus, raakuus ja julmuus.

Huomaamme näinollen, että paljon saamme ponnistaa ja itsekasvatuksessamme työtä tehdä, saadaksemme sisäisen eläimemme muuttumaan eläimellisestä värähtelystä enkelimäiseen ja jumalallis-inhimilliseen tilaan.

Eläintajuntamme takana meissä on sisäinen kasvitajunta. Se aiheuttaa selvästi kaksi vaikeutta, jotka voivat johtaa meidät pahasti harhaan. Ensimmäinen on taipumus materialismiin, aineellisuuteen. Materialisteillahan onkin ollut taipumus sanoa, että kuollessaan ihminen kaatuu kuin puu, ja siihen kaikki lop-

puu. Toinen kasvitajunnan aiheuttama vaikeus on väärä omanarvon tunne, joka johtaa kunnian- ja valanhimoon. Siten syvempi tunne jäykistyy itserakkaudeksi, vaikka sen pitäisi jalostua ja kasvaa veljesrakkaudeksi.

Kasvitajunnan takana meissä on kivikuntatajunta. Tästä johtuu ainakin yksi vaikeutemme: ylpeä itsepäisyys. Ylpeässä itsepäisyydessämme asetumme arvostelemaan Jumalaa, jumalallista viisautta, ja niin alamme jäykistyä, sisäisesti kovettua, kuolla hyvässä ja vajota pahaan.

— — —

Päästyämme näin hiukan selvyYTEEN ihmisen sisäistä mahdollisuuksista, muinaisina luomispäivinä kasvatetuista tajunnoista, lieenee sopivaa yrittää katsella asiaa edelleen siltä kannalta, että me henkisessä elämässämme voitamme edellä esitetyt vaikeudet, rakennamme noista mahdollisuuksista Temppelin sille sisäiselle Jumalalle, jonka pojiksi ja palvelijoiksi me olemme kutsutut tulemaan.

Jonkunlaisena vertauskuvana tätä tehtävää esittää kuningas Salomon temppelin rakentamisessa. Huomaamme siinä selvästi nuo kolme vaihetta: kivi-, kasvi- ja eläintajunnan rakentumisen. Ensimmäisessä vaiheessa louhitaan vuoresta kiviä. Louhitut kivet hakataan tai hiotaan täsmällisiksi kuutioiksi, tarkkojen mittojen mukaan. Se kaikki tapahtuu lopulta täydellisessä hiljaisuudessa, ilman melua. — Mitäpä muuta tämä olisi, kuin että ihminen oppii itsenäiseen ja vastuunalaiseen ajatteluun. Hiljaisessa mietiskelyssä hän hioo ajatuksensa niiden mittojen mukaan

jotka Mestari antaa, ja jotka meille nyt selvennettyinä esiintyvät Pekka Ervastian Vuorisaarna kirjassa. Ylpeä itsepäisyys muokkaantuu siksi itsenäisyydeksi, joka tulee taivaallisesta Isästämme, ja on sopusoinnussa sen kanssa.

Toinen vaihe on suuren setripuumäärän kaataminen ja niiden rakennuskuntoon valmistaminen. Oiva kuvaus sisäisen kasvitajuntamme jalostamisesta. Aine uhrataan hengen palvelukseen, ja siten päästään materialismista. Kunnian- ja vallanhimo muuttuu pyhäksi hartaudeksi, itsekkyyks eli itserakkaus veljesrakkaudeksi.

Kolmas vaihe, joka joutuu kuvaamaan eläintajunnan jalostamista, esiintyy siinä, että temppeli kunnistetaan ylöns taidokkailla koristeilla. Siinä voitetaan eläimellinen laiskuus, aistillisuus, raakuus ja julmuus. Näiden tilalle herää sisänäkemys ja kauneustaju. Henkinen elämä ei ole enää pakkoluontoista raadantaa, vaan on se luontevaa, luovaa ja rakentavaa.

Neljänneksi tulee itse ihminen päivätietoisena tajuntana. Hänestä tulee se varsinainen työntekijä, joka rakentamassaan temppelissä ihmiskuntaa rakastaa ja palvelee, rauhaa rakentaa ja Jumalan valtakunnan sanomaa julistaa.

— — —
Päästyämme näin hiukan selvyyteen elämänymärryksemme siitä puolesta mikä luomiskuvaukseen sisältyy, siirrymme nyt asioiden toiseen päähän, loppuun eli tuomioon.

Maailmanloppua ja tuomiota voimme seurata ainakin kahdelta puolelta, aatteelliselta ja muodolliselta.

Aatteellisesti katsoen maailmanloppu on siinä, että henkisen tietämättömyyden, itsekkyyden ja pahuuden yliherruus tällä planeetalla loppuu. Tämä alkaa yksilöissä, toteutuu sitten ryhmissä ja kansoissa ja ihmiskunnassa. On huomattava, että on jo olemassa sellaisia maailmanlopun takaisia ihmisiä, joissa tietämättömyyden, itsekkyyden ja pahuuden yliherruus on vaihtunut tiedon, rakkauden ja hyvän yliherruuteen. — Tässä siirtymisessä on kielteisesti määräävää, että nuo ihmiset ovat ratkaisseet sota- ja väkivaltakysymyksen. He ovat ryhtyneet yhä tietoisemmin rakentamaan — niinkuin P. E. sanoo — pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Tämä on tullut heille uskoksi, elämäнкäsityksensä perustaksi.

Maailmassa ja sen sivistyksessä on vielä toisin. Siellä kuuluu uskoon aseet ja väkivalta. Räikeällä tavalla tämä näkyy siinä, että maailma pelkää niitä ihmisiä, jotka eivät tartu aseisiin, jotka vaadittaesakaan eivät alistu tekemään pahaa. On kerrassaan kummallista, että aseista, so. pahantekemisestä kieläytyviä ihmisiä maailma on pitänyt niin vaarallisina, että heitä on teljetty vankiloihin, jopa heitä on surmattukin!

Mutta jumalallinen elämä tekee myös työtään. Ja sen vaikutuksesta ihmisiä siirtyy maailmanlopun jälkeiseen, aseettomaan elämäнкäsitykseen.

Juuri täten tapahtuukin se todellinen ylösnousemus, josta maailmanlopun yhteydessä on puhuttu. Ihmiset ovat — henkisesti katsoen — kuin haudassa niin kauan, kun he elävät henkisessä tietämättömyydessä, itsekkyydessä, ja kun he uskovat väkivaltaan,

sotaan. Kuolleista herääminen ja haudasta ylösnouseminen tapahtuu kun ihminen herää ymmärtämään, että hänen todellinen elämänsä on henkinen elämä. Ylösnouseminen jatkuu kun hän edelleen ymmärtää, että tarkoitus ei pyhitä keinoja, ja kun hän ryhtyy harjoittelemaan oppiakseen rakentamaan pahanvastustamattomuuden kulmakivelle.

Asian täydennykseksi on vielä lisättävä, että aatteelliseen eli henkiseen ylösnousemukseen liittyy jatkuva ruumiillinen ylösnousemus jälleensyntymisenä. Ruumiillisesti ihminen syntyy ja kuolee monia kertoja.

Tähän liittyy sovitustyö siten, että ihminen saa aina niittää tekojensa mukaan. Siten hän jatkuvasti joutuu sovittamaan kaiken aikaansaamansa pahan. Hän oppii ymmärtämään mitä merkitsee kun sanotaan, että vaikka teidän syntinne olisivatkin veriruseat, niin ne tulevat lumivalkeiksi. Niiden on tultava. Siksi hän suhtautuu ymmärtäväisesti sairauksiin ja muihin vaikeuksiin ja kärsimyksiin. Sillä niissä purkautuvat entiset laiminlyöntimme, erehdyksemme ja pahat tekomme. — Kun samalla yritämme toimia totuuden ja rakkauden mukaisesti, niin ettemme tekisi uutta karmaa, silloin vanhakin karma, entistenkin pahojen tekojemme ja laiminlyöntiemme huonot seuraukset vähitellen tyhjenevät.

— — —

Edellä sanoimme, että maailmanloppua voimme katsella aatteelliselta ja muodolliselta kannalta. Aatteelliselta kannalta sanoimme maailmanlopun olevan siinä, että pahan yliherruus loppuu ja hyvän yliher-

ruus alkaa. Muodolliselta puolelta asia on niin, että kaikki, mikä ajassa alkaa, se myös ajassa päättyy.

Ilmennyksessä on taas kaksi jaksoa: ilmentyminen ja palautuminen. Niinhän on jokaisena päivänäkin. Päivä alkaa auringon noustessa. Aamupäivää on siihen asti, että aurinko ennättää keskitaivaalle. Sen jälkeen alkaa iltapäivä, palautuminen, joka päättyy auringon laskuun. Samoin on laita vuosien suhteen. Ilmennystä on siihen asti, että aurinko kesällä, kesäpäivän tasauksessa, ennättää keskitaivaalle. Sitten alkaa palautuminen.

Luonnollisesti sama laki vallitsee myös avaruuksien maailmoissa, siis meidänkin maapallossamme. Siinäkin on aineeseen laskeutuminen ja henkeen palautuminen. Henkisesti katsoen täytyy aurinko, hengen aurinko, päästä siinäkin nousemaan keskitaivaalle, ennenkuin palautuminen voi alkaa. Hengen auringon nouseminen planeettamme keskitaivaalle merkitsee, että Jumala kolmessa ilmennyksessään: totuuden Pyhänä Henkenä, kosmillisena Kristuksena eli rakautena, kosmillisena Isänä eli voimana ja majesteettiutena pääsee käytännöllisesti ilmenemään planeettamme alempaan kolminaismaailmaan, sen asteraaliseen, eetteriseen ja kemiallis-fyysilliseen tasoon.

Tässä suhteessa onkin planeettamme elämässä tapahtunut mullistus 2500 vuoden aikana. On huomattava, että 2500 vuotta on pieni aika verrattuna niihin miljooniin vuosiin, jotka ihmiskunta jo on maapallossamme nykyisessä neljännessä luomispäivässä käynyt tätä elämän koulua.

Koko ns. vanhanliiton aikana, miljoonien vuosien kuluessa, Jumala vaikutti näkymättömissä, pyrkien totuuden Pyhänä Henkenä ihmiskunnan päivätietoisuuteen. Tämä pyrkimys onnistui ensikerran täydellisimmin Buddhassa. Buddha osasi ratkaista ja siis ikäänkuin julistaa tuomion maapallomme elämästä järjen eli kieltäytymisen kannalta. Mutta tämä tuomio oli vain kuin valmistavaa laatua. Sillä maapallo jäi edelleen entisen eli alemman johtajan, Lusiferin eli Saatanan, johtoon.

Vähän myöhemmin esiintyi Jeesus Nasaretilainen. Hänessä pääsi ensikerran täydellisimmin ruumistumaan Jumala Poikana, kosmillisena Kristuksena, Rakkautena eli Äitinä, niinkuin P. E. sanoo. Jeesus Kristuksessa tuli maapallo tuomituksi itserakkauden kannalta. Kaikkien vaikeuksien ja kärsimyksienkin keskellä on opittava elämään rakkaudessa. Tämä tuomio ja mullistus sisältyy Uudessa Testamentissa esiintyvään Jeesuksen uuteen käskyyn rakkaudesta. Ennen oli sanottu: tulee rakastaa lähimmäistään niinkuin itseään. Tämähän oli mainio neuvo. Siinä meillä oli — ja on edelleenkin — paljon oppimista ja harjaantumista. Kuitenkin siinä jää rakkaus itseemme — joka helposti voi olla itserakkautta — rakkauden mittapuuksi. Vaikeasti meissä silloin pääsee kosmillisen Kristuksen rakkaus ilmenemään. Sentähden Jeesus antoikin uuden rakkauden käskyn. Hän sanoo: uuden käskyn annan teille, että rakastatte toinen toistanne niinkuin minä olen rakastanut teitä, että tekin niin rakastaisitte toinen toistanne. Tuomio on nyt siinä, ettei rakkaus itseemme enää riitä rak-

kauden mittapuuksi. Meidän on tuo »oma« rakkautemme alistettava Jeesuksen, kosmillisen Kristuksen, Jumalan rakkaudelle. Meidän on opittava rakastamaan Jumalan rakkaudella, sillä rakkaudella, jolla Jeesus rakasti. Ja miten Jeesus rakasti? Jeesus rakasti siten, että kärsimyksien kohdatessa hän aina luotti Isään, Jumalan rakkauteen.

Näissä kahdessa suuressa saavutuksessa, Buddhan ja Jeesuksen, ei hengen aurinko kuitenkaan vielä noussut planeettamme keskitaivaalle. Kosmillinen Kristus kyllä laskeutui astraalitasolta fyysillisen tason näkymättömään puoleen, eetteritasoon, mutta ei vielä tähän näkyväiseen eli kemiallis-fyysilliseen tasoon. Jeesus Kristus tuli kyllä planeettamme korkeammaksi minäksi — niinkuin P. E. sanoo —, mutta alempi minä, Saatana, jäi edelleen valtaan tässä fyysillisessä maailmassa. Niinpä Jeesus Uudessa Testamentissa puhuikin seuraavasta suuresta tulemisesta, joka on edellisiä täydentävä ja ratkaiseva.

Milloin tämä kolmas, ratkaiseva tuleminen tapahtuu, siitä Jeesus sanoo, etteivät sen aikaa tiedä taivaan enkelit eikä edes Poikakaan, vaan Isä yksinensä. On luonnollista, että siitä tietää Isä yksin, sillä Isä on lopulta eniten vastuussa kaikesta. — Pekka Ervast sanoo sitten tapahtuman ajan täsmälleen. »Pieni Ruusu-Risti-Katekismus« kirjassaan hän sanoo: »Isä yksin tietää hetken. Mutta se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa«. Toisissa yhteyksissä — myöhemmin — P. E. täydentää ja täsmällistyttää lausuntoaan sanomalla, että Uudessa Testamentissa kuvailtu tuleminen on nyt meidän päivinämme tapahtunut.

Nyt on Jumala Isänä, voimana ja majesteettiutena laskeutunut eetteritasolta tähän näkyväiseen, fyysillis-kemialliseen, ruumiilliseen eli tekojen maailmaan asti. Se asia, jonka puolesta Valkoinen Veljeskunta on Jeesuksesta alkaen erikoisesti työtä tehnyt, se on nyt tapahtunut: Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteριοissa.

Näin on nyt Hengen Aurinko noussut maapallomme keskitaivaalle. Varsinaisesti, keskitetysti ja ratkaisevasti se tapahtui siinä universaalisessa uudestisyntymisessä, jonka Pekka Ervast koki päivätajunnassaan omassa huoneessaan keskellä päivää 13 p:nä lokakuuta 1896. P. E. oli silloin 21:llä ikävuodellaan.

Näin on palautumisen tie planeetallemme ja ihmiskunnalle alkanut. Lähtökohta on siinä, että alamme rakentaa — niinkuin jo edellä puhe oli — pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Se johtaa — niinkuin Uudessa Testamentissa kuvaillaan — henkisen Valtaistuimen oikealle puolelle, siihen Isän Jumalan valtakuntaan, jonka saavuttaminen on — niinkuin Uudessa Testamentissa sanotaan — kuulunut Jumalan suunnitelmaan maailman alusta asti.

Tämän suuren ja ratkaisevan saavutuksen johdosta on tullut mahdolliseksi se, josta P. E. mm. sanoo, että jos joku kansa, vaikkapa Suomen kansa, vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan riisuu aseensa, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on kuin pyhä kansa, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Myöskin Valtaistuimen vasemmalla puolella — Uuden Testamentin puhetapaa käyttäen — näkyy tämän ratkaisun vaikutus siten, että elämä siinä — kaikista

tieteen ja tekniikan saavutuksista huolimatta, tai juuri siksi — on muodostumassa yhä enemmän »itkuksi ja hammasten kiristykseksi«. Vaikeaksi tulee »potkia tutkainta vastaan« niinkuin Paavalille aikanaan sanottiin. Vaikeaksi tulee elämä, kun edelleen tahdotaan rakentaa pahanvastustamisen, sodan ja väkivallan hengessä.

Tältä pohjalta voimmekin ymmärtää P. E:n lausuntoa kun hän sanoo, että vähitellen maapallon ilmakehä käy niin eteeriseksi, että ihmiset eivät enää voi siinä elää — jos he edelleen tahtovat hengittää maallisia persoonallisia itsekkäitä tunteita ja ajatuksia. Siksi heidän on aikanaan siirryttävä toiselle taivaankappaleelle. Se on tuomio, jota kukaan ei voi välttää — paitsi vain järjestäytymällä Isän tahdon ilmentämisen suuntaan.

Tämä järjestäytyminen on nyt tullut ihmisille velvoitukseksi. Se kuuluu normaalin ihmisen mahdollisuuksiin. Ihmisiä on jo sille tielle lähtenyt. Ja kun tämän luvun otsikossa kysyttiin: »minkä sanoma teosofia on?« niin ei ole vaikea ymmärtää, että teosofiskristosofinen sanoma on palautuksen tien sanoma, Isän valtakunnan sanoma. Se esiintyy täydellisimpänä P. E:n esittämänä. Sillä hänen sanomaansa sisältyy Jeesus Kristuksen ja Buddhan ja kaikkien historiallisten Mestareiden sanoma puhdistettuna. Mutta samalla se on myös uusi sanoma. Sillä se on Isän sanoma, sen taivaallisen Isän, jonka kaltaisiksi me — Vuorisaarnankin opetuksen mukaan — olemme kutsutut kasvamaan.

II

TEOSOFIAN VALOSSA.

Elämässä mukanaollen voi ihmisten mielessä herätä monenlaisia kysymyksiä ja ajatuksia. On voinut herätä sellainenkin kysymys, joka käytännöllisistä syistä epäilee Jumalan olemassaoloa, tai jotain sinnepäin. Ihminen näkee — vieläpä kokee — ylöns paljon pahaa: sotaa ja siihen liittyvää julmuutta, murhaa ja hävitystä ja se herättää hänet kysymään: jos on Jumala, joka on kaiken luoja, joka on oikeamielinen ja hyvä, niin miten on mahdollista, että tässä Jumalan luomassa ja ylläpitämässä maailmassa on näin paljon pahaa?

Tällöin on mahdollista, että ihminen ei pääse tuota kysymystä pitemmälle, vaan jää siihen roikkumaan, ikäänkuin maan ja taivaan välille.

Noin ei kuitenkaan tarvitse käydä. Sillä luonnollisesti elämä itsessään sisältää myös selventävän vastauksen kaikkiin kysymyksiin. Ihmisen on vaan et-

sittävä selvyyttä peräänantamattomasti ja kaikin voimin. Ja nyt sanon tärkeän asian: tuollaisen etsimisen löytönä ja tuloksena meillä nyt esiintyy teosofiskristosofinen sanoma. Se sanoma meitä sekä rohkaisee että opastaa etsimään ja löytämään. Siihen ja sen avulla jatkuvasti syventymällä elämään voi meille selvitä elämän pulmat, yksi toisensa jälkeen.

Kyseellisessä asiassa pääsemme askeleen eteenpäin ymmärtäessämme, että elämä sellaisenaan on jumalallis-inhimillistä koulua. Voi olla, että tämä tuntuu — ainakin henkisesti laiskanpuoleisesta ihmisestä — liian tutulta, kukaties helppotajuiselta, tai sitten liian vaikealta. Mutta se ei muuta asiaa. Kaikesta huolimatta elämä on koulua, vieläpä — niinkuin P. E. sanoo — ankaraa koulua.

Tästä johtuu seuraava ajatus: jos elämä on koulua, silloin Jumala ei voi pakolla tai väkisin saada hyvyytään, viisauttaan, rakkauttaan eikä järjestystään ihmisissä esille. Ihmisillä täytyy olla ainakin suhteellinen vapaus suhtautua elämänkoulun läksyihin niin tai näin. Ihmisillä täytyy olla vapaus käyttää vapauttaan väärin, tai oikein. Sensijaan, että ihminen käyttäisi kaikki älynsä ja olemuksensa voimat ymmärtääkseen elämän jumalallista viisautta ja järjestystä — yhtyäkseen ja mukautuakseen siihen toiminnallisesti — sensijaan ihminen voikin ruveta epäillen arvostelemaan Jumalaa ja elämän jumalallista viisautta.

Tuollaisista ihmisistä tulee jonkunlaisia jumalallista viisautta vastaan kapinoivia maailmanparantajia. He ryhtyvät laatimaan omia suunnitelmiaan sekä itseään että toisiakin ihmisiä varten. Ja yleensä he

ovat saaneet ihmisten enemmistön puolelleen. Sillä he osaavat ovelasti vedota ihmisten itsekkyyteen. Vain perin pieni vähemmistö on jäänyt kuuliaiseksi jumalalliselle viisaudelle. Siten elämän koulu on mennyt tavallaan kahtia. On muodostunut kapinoitsijain ylläpitämä pahan koulu — joka onkin saanut johdon ja vallan käsiinsä tässä tavallisessa elämässä. Hyvänkoulu on joutunut sorrettiun asemaan. Hyvän koulun edustajat, profeetat, ovat syrjäytettyjä. Niinpä Jeesus ja hänen varsinaiset oppilaansa ja seuraajansa yleensä kaikki surmattiin. Ja kun kristillinen liike noin v. 325 muodostui valtiokirkoksi, silloin sekin liittyi kapinoitsijain riveihin. Kirkko hylkäsi Mestarinsa esittämän elämäнкäsityksen, opin, neuvot ja käskyt. Se asetti tilalle karkean sijaissovitusopin ja alkoi — käyttääksemme nykyaikaista puhetapaa — ikäänkuin »lakonrikkoina« kohdella ja verisesti vainota niitä, jotka eivät »lakkoilijoihin« yhtyneet, vaan kaikesta huolimatta pysyivät uskollisina Mestarin opille, hyvän koululle.

Nyt seuraa tärkeä kysymys. Voimme kysyä — ja se kysymys nousee kuin luonnon välttämättömyytenä —: näinkö tulee aina olemaan? Ainako hyvänkoulun Mestari ja hänen oppilaansa ja työtoverinsa tulevat olemaan syrjäytettyjä, vainottuja, jopa verimarttyrriuden alaisia?

Jo pelkkä vaistomme sanoo, että kapinoitsijain valta täytyy olla jonkunlainen ohimenevä häiriötila. Järjellinen välttämättömyys on, että hyvyyden koulu täytyy vapautua sorronalaisesta tilastaan. Jopa hyvän koulun täytyy päästä johtoon. Täytyy päästä

käytännöllistymään se elämä, jossa Jumalan viisaus, rakkaus, voima ja majesteettius ilmenee.

Mutta tämä toteutuu vain ihmisten kehittymisen kautta. Kehityksessä taas huomaamme eräitä asteita, tai ylimenotiloja. Koska tällainen asia meitä ihmisiä luonnollisesti kiinnostaa, niin eritelmäämme hiukan näitä asteita.

Ensimmäinen suuri aste — jossa voi olla väliasteita — on tuo jo mainitsemamme olotila, jossa jumalallista viisautta vastaan kapinoiva pahuuden koulu on päässyt vallitsevaksi maailmassa. Siinä asemassaan se sortaa niitä ihmisiä, jotka eivät alistu sen hallintaan, jotka eivät yhdy sen ylläpitämään »kapinaan«.

Seuraavan asteen voimme ymmärtää muodostuvan siinä murroskaudessa, jossa Hengen Aurinko pääsee nousemaan planeettamme keskitaivaalle, niinkuin edellä puhe oli. Kun Karma on joutunut Kristuksen, Isän, käteen, silloin ei hyvän koulua enää voida verisesti tuhota. Johan kansoistakin sanottiin, että jos kansa vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan riisuu aseensa, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Tämä ei merkitse, etteikö hyvän koulun oppilailla ja työntekijöillä olisi vaikeuksia ja kärsimyksiä, johtuen ihmisten ja ihmiskunnan vielä jällellä olevasta pahasta karmasta. Mutta se kärsimys on silloin Kristus-kärsimystä, sillä se kärsitään rakkauden tietoisuudessa, niinkuin P. E. opettaa. Kärsimys voitetaan jatkuvasti työssä Jumalan valtakunnan puolesta. — »Kapinoitsijain« ylläpitämälle pahan koululle tulee uusi aste siten, että

sen huomio kohdistuu enemmän keskinäisiin valtaisteluihin. Niinkuin Uudessa Testamentissa sanotaan: »ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanoimia sodista... sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan« jne. Tai niinkuin nykyaikaisesti voidaan sanoa: elämä pahan koulussa muodostuu kaikkien sodaksi kaikkia vastaan. Tämä merkitsee, että pahan koulu tekee itse itselleen elämän helvetiksi.

Myöskin hyvän koulu tulee entistä selvemmin kokeelle. Tai pitäneen sanoa, että hyvän kouluun pyrkivät oppilaat joutuvat entistä selvemmin ja ratkaisevammin kokeelle. Heidän on osattava ratkaista miekan salaisuus. On osattava käytännöllisesti kääntää miekka ristiksi. Ja sitten on jokaisen myös omalta osaltaan osattava asettaa pahanvastustamattomuuden kulmakivi. Toisin sanoen: on osattava sekä teoriassa että käytännössä ratkaista sota- ja väkivaltakysymys.

Täten muodostuu erikoinen väliaste ihmiskunnan historiassa. Mammonan palvojat, kunnian- ja vallanhimoiset ihmiset ja heidän muodostamansa valtaryhmät iskevät yhä hurjemmin yhteen. »Kapinoitsijat« tekevät elämän toisilleen — ja lopuksi myös itselleen — ylöns tukalaksi, suorastaan järjettömän luonnottomaksi.

Mutta samalla hyvän koulun pieni mutta yhä kasvava ryhmä luopi kuin uutta ihmistyyppiä, rakentaa uutta sivistystä pahanvastustamattomuuden kulmakivelle Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Tämä väliaste johtaa lopulta kolmanteen asteeseen. Tämä aste on siinä, että jumalallis-inhimillisten kapi-

noitsijain muodostama ja ylläpitämä pahan koulu tekee itsensä mahdottomaksi ja häviää tältä planeetalta. Tällöin ne ihmiset, jotka eivät ole siirtyneet, tai eivät ole siirtymäisillään hyvän kouluun, Jumalan valtakuntaan, ne joutuvat siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

— — —

Edellä sanotun taustassa yritämme edelleen tarkastella suurta elämänskoulua eräiltä puolilta. Jos ajattelempa aurinkokuntaamme, niin siinä on seitsemän päätasoa, jotka kukin jakautuvat seitsemään alatasoon. Teosofisilla nimillä päätasot ovat, ylhäältä päin lukien: *aadi, anupaadaka, aatminen, buddhinen, mentaalinen, astraalinen ja fyysillinen taso*. Näistä kaksi alinta, fyysillinen ja astraalinen, ovat sitten erikoisia, että Jumala niissä on aikanaan luopunut suoranaisesta johdosta ja vallasta, vaikkakin niissä Jumalalla on välillinen valta karman lakina. Sentähden näille kahdelle tasolle — jota myös sanotaan alemmaksi kolminaismaailmaksi, koska silloin fyysillinen taso jaetaan kemialliseen ja eetteriseen — on voinut muodostua henkisten kapinoitsijain ylläpitämä pahan koulu, niinkuin edellä puhe oli. Mutta vastapainoksi ovat kaksi ylintä, anupaadaka ja aadi tasot, yksinomaan Logoksen toimialueita. Mikään kapinoitseva paha ei näinollen voi niillä tasoilla ilmentyä.

Näiden neljän tason, kahden alimman ja kahden ylimmän välillä ovat sitten kolme tasoa: aatminen, buddhinen ja mentaalinen. Edellä sanotun taustassa voimme ymmärtää, että nämä välillä olevat kolme

tasoa muodostavat sen alueen, jossa Jumala ja ihminen voivat pyrkiä yhtymään. Se on näinollen vihkimysten alue. Sillä vihkimys on nimenomaan sitä, että Jumala ja ihminen tajunnallisesti yhtyvät.

Nyt on huomattava, että kyllä pahankoulussakin on vihkimyksiä. Mikä siis on ero näiden vihkimysten välillä? Ero lähtee erilaisesta vaikuttimesta. Alempi vaikutin — joka johtaa pahan kouluun — on siinä, että ihminen etsii Jumalaa siinä mielessä, että hän uhraisi Jumalan itselleen, omille tunteilleen, toiveilleen, pyyteilleen ja tarkoituksilleen. Hän etsii persoonallista menestystä, kunniaa ja vaikutusvaltaa toisten ihmisten ylitse. Korkeampi vaikutin — ja se johtaa hyvän kouluun — on siinä, kun ihminen etsii Jumalaa siinä mielessä, että hän uhraisi itsensä — ja mitä hänen käytettävänään on — Jumalalle, Jumalan tahdon ilmentämiselle.

Syventykäämme nyt hiukan näiden vihkimysten psykologiaan.

Ihminen on henkisessä puolestaan myös vastavasti kolminainen: manas, buddhi, aatma, so järki, tunto, tahto. Näinollen mentaalitason vihkimys on pääasiassa älyllinen, vaikkakin älyyn sisältyy myös tunnetta ja tahtoa. Buddhisen tason vihkimys on pääasiassa korkeampaa tunnetta, vaikka siihen sinään sisältyy älyä ja tahtoa. Ja niin myös aatmisen tason vihkimys on tahtoa, vaikka siihen itsessään sisältyy älyä ja tunnetta. Vielä voidaan sanoa, että vaikka kaikki nämä vihkimykset jossain kosmisessa merkityksessä kuuluisivatkin Pyhän Hengen vaikutus-

alueelle, niin kuitenkin buddhiset vihkimykset jotenkin edustavat Poikaa ja aatmiset Isää.

Mikä nyt on ensiksikin mentaalisen tai mentaalisten vihkimysten laatu eli merkitys? Voimme ensin sanoa, että vihkimykseen johtaa neliasteinen puhdistuksen tie. Tämä merkitsee, että ihminen etsii sisäistä, inhimillis-jumalallista totuutta. Manaksen kannalta taas alustava ja välttämätön totuus on siinä, että ihminen mahdollisimman selvästi tajuaa olevansa henkinen, moraalinen olento, ja sellaisena vastuunalainen kaikesta toiminnastaan ja toimettomuudestaan.

Näinollen jo tässä mentaalisessa vihkimyksessä kaatuu ja joutuu mahdottomuuksien joukkoon tuo ns. kristillisten kirkkojen verisen karkea ja väkivaltainen sijaissovitusoppi. Vihittävä ymmärtää, ettei hän voi millään tavalla kuvitella toimivansa jonkun toisen olennon tiliin tai vastuulla, vaan hänen on itse vastattava kaikesta tekemisestään ja tekemättömyydestään. Hän ymmärtää elämän yksilöllisyyden ja kokonaisuuden siten, että kaiken mitä hän elämälle tai toisille olennoille aiheuttaa, sen hän tulee aikanaan — syyn ja seurauksen lain mukaisesti — takaisin saamaan. Vihittävälle tulee jääväämättömäksi ojennusnuoraksi tuo: »kaikki mitä tahdotte, että ihmiset tekisivät teille, se tekin tehkää heille» jne.

Kun ihminen näin tekee, silloin hän sisäisesti puhdistuu ja moralisoituu. Hänessä on hereillä sisäinen aavistuskyky. Aavistuskyky kulkee tietämisen edellä. Ottaessaan sisäisen, henkisen aavistuksensa vakavasti, silloin aavistus voi muuttua kokemuksen

kautta tiedoksi. Tai voidaan sanoa, että aavistus puhkeaa hiljaisuuden eli korkeamman minän ääneksi, johon voi liittyä Mestarin ääni. Kun ihminen oppii erottamaan Mestarin äänen — joka on aina sopusoinnussa Vuorisaarnan opetuksen kanssa — muista äänistä, ja huolellisesti sitä seuraa, silloin kokemus kasvattaa tietoa ja viisautta.

Tällä menolla ihminen tuleekin yhä lähempään kosketukseen buddhiin, joka on ylempää älykkyyttä, tunteen puhtautta ja veljesrakkautta. Jos edellä esitetyt manaasiset vihkimykset tulevat kokeelle totuuden ja valheen tasoilla, niin buddhiset vihkimykset tulevat kokeelle rakkauden ja itserakkauden tasoilla. Siinä tullaan kokeelle myös sairauksien, vaikeuksien ja kärsimyksien kantamisessa. Välttämättömän taajuaminen rakkaudessa taittaa kärjen kärsimyksiltä.

Ja niin tullaan kosketuksiin aatmisen elämän kanssa. Se on vaikeuksien voittamista totuudessa ja rakkaudessa, henkisesti luovassa ja palvelevassa työssä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Sentähden voidaan sanoa, että tosi tieto on inhimillis-jumalallista taitoa. Se alkaa olla sitä täydellisyyttä, sitä mestariutta, mikä on normaalian ihmiskunnan tavoitteena tässä nykyisessä maakaudessa.

— — —
Edellä sanottuun on lisättävä, että tuollaisia mestari-vihittyjä on jo olemassa. Onhan olemassa heidän muodostamansa Salainen eli Valkoinen Veljeskunta. Emmekä tarvitse pitää mahdottomana, että korkeimmat heistä ovat tulleet käytännölliseen kosketukseen niiden aurinkokuntamme kahden korkeimman tason

kanssa, jotka ovat yksinomaan Logoksen toimialueita. Päinvastoin sellainen saavutus on sekä luonnollinen että välttämätön maapallomme ja ihmiskuntamme kehitykselle. Sillä heissä ja heidän kauttaan Jumala voi jälleen ottaa välittömän johdon ja vallan käsiinsä näillä kahdella alemmalla, astraalisella ja fyysillisellä tasolla. Edellä jo puhuimme siitä, kuinka tähän ratkaisuun onkin nyt noin 2500 vuoden aikana päästy. Buddhassa siihen päästiin alustavasti, Jeesus Kristuksessa syventävästi ja viimein Pekka Ervastissa ratkaisevasti.

Nämä asiat, niin korkeita ja pyhiä kuin itsessään ovatkin, ovat kuitenkin oleellisesti ihmisen ja ihmiskunnan elämään kuuluvia. Sentähden on luonnollista, että me sekä teoriassa että käytännössä yhä ja jatkuvasti näihin asioihin syvennymme, niissä elävöidymme. Näinollen voimme kysyä: mikä nyt on meidän kannaltamme ensimmäinen ratkaisu eli saavutus näissä asioissa?

Muistakaamme, että Mestari opettaa sekä opetusellaan että esikuvallisella menettelyllään. Onhan Uudessa Testamentissa joitain Jeesuksen sanoja, joissa hän viittaa käytännölliseen menettelyynsä ja huomauttaa nimenomaan, että hän on sillä antanut esikuvan, jotta toisetkin samoin menettelisivät. Kun siis kysymme: »mikä nyt on meidän kannaltamme ensimmäinen ratkaisu eli saavutus näissä asioissa?» niin on selvää, että ensimmäisen esikuvan näemme Buddhassa ja hänen menettelyssään. Ensimmäinen ratkaisu on se, että me luovumme persoonallisesta elämästä joko kokonaan, niinkuin Buddha teki, tai

sikäli kuin karmamme sallii. Sillä emmehän voi luopua esim. veloistamme muuten kuin maksamalla ne. Mutta yleensä meillä ihmisillä on paljon sellaista harastelua, toiveita ja pyyteitä ja kilpajuoksua, josta voimme ilman muuta luopua.

Toinen aste on siinä, että ihminen sitten ryhtyy — niinkuin Buddha aikanaan — mietiskellen totuutta etsimään. Siinä hänellä on apuna ja ojennusnuorana Buddhan siveelliset neuvot, ohjeet ja käskyt. Tai hän voi myöskin — etenkin jos hän on länsimaalainen — ottaa ohjeikseen Jeesuksen siveysopin, tai Pekka Ervastin uudelleen järjestämät taivaallisen Isän viisi käskyä. Mutta käytännöllisesti hän kuitenkin syvenee Buddhan antamaan esikuvaan. Hän pyrkii totuuden tietoon, sisäiseen valaistukseen. Ja lopulta hän siihen myös pääsee, niinkuin Buddha aikanaan pääsi.

Kun ihminen täten pääsee sisäiseen valaistukseen, silloin siihen kuuluu eräs erikoinen sisäinen ja syvennetty tunnusmerkki. Ja mikä se on? Se on säälin tunne. Se kuuluu järjen sisäiseen olemukseen. Sääli pehmentää ihmisen järjellistä minuutta. Buddhaahan nimenomaan sanotaankin Säälin Herraksi. Ilman sääliä ihminen on kova ja ankara. Sääli tekee ihmisen ymmärtäväiseksi toisia kohtaan, antaa hänelle voimaa toisten auttamiseksi henkisessä, luovassa valistustyössä. Buddha sanoikin, että ansiokkain teko on Hyvän Lain esittäminen. Siihen taas pystyy vain se, joka on sisäisesti valistunut, jossa elää jumalainen säälin henki.

Näin oli Uusi Liitto alustavasti alkanut Buddhassa.

Ja samalla tavalla se saattaa nyt alkaa jokaisessa yksilössä. Kuitenkin uusi liitto on sitten syventynyt ja ratkaisevasti täydellistynyt seuraavissa suurissa ratkaisuisissa, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian saavutuksissa.

Koettakaamme edelleen syventyä tähän itsessään syventyvään uuden liiton psykologiaan. Jos Buddhan saavutuksen sisäinen olemus oli sääli, niin mikä on sisäinen olemus Jeesuksen saavutuksessa? Se on rakkaus. Rakkaus on puhtaan, epäitsekään tunteen sisäinen olemus. Samalla rakkaus on uusi, syvempi voima. Ja siinä ihmiset joutuvat taas uudella tavalla koetukselle. Jos sääli antaa — niinkuin aikanaan Buddhalle ja jatkuvasti hänen oppilailleen — voimaa elää ja tehdä valistustyötä kieltäytymisessä, niukoissa ja vaatimattomissa oloissa, niin rakkaus tekee mahdolliseksi suurempien kärsimysten kantamisen. Siitä Jeesuksen oma elämä antaa esikuvan. Hänen rakkauskäytöksensä tuli kovalle koetukselle, mutta hän kesti sen. Ei rääkkääminen, ei julmaksi järjestetyn kuoleman hätäkään saanut häntä luopumaan rakkaudesta, ei vetoamaan oikeuteen, vaan anteeksiantoon ja rakkauteen. Siinä on meillä esikuva elämästä rakkaudessa. Sitä esikuvaa ovat jotkut syvällisimmät Jeesuksen seuraajat yrittäneet seurata.

Samalla on — niinkuin P. E. sanoi, ja niinkuin jo edellä puhe oli — Salaisessa Veljeskunnassa tehty työtä sen erittäin merkitsevän päämäärän saavuttamiseksi, että Karman johto tulisi Kristuksen käteen. Tämä on vihdoinkin tapahtunut siinä kolmannessa suuressa tulemisessa, jolloin Jumala kosmillisena

Isänä ruumistui Pekka Ervastissa tähän ruumiilliseen maailmaan asti. Nyt on Uusi Liitto saavuttanut ratkaisevan täydellistymisensä täällä alemmassa kolminaismaailmassa. Jumalan valtakunta on ottanut ratkaisevasti paikkansa ihmiskunnan käytännöllisessä elämässä.

Johdonmukaisesti kysymme edelleen: jos kahden edellisen saavutuksen sisäinen psykologia on sääli ja rakkaus, niin mikä on nyt tämän kolmannen saavutuksen sisäinen olemus? Vastaamme lyhyesti: se on välttämättömyys. Välttämättömyys ilmenee ja toteutuu uskon elämässä. Sen toteutumisen takana on vapaus. Isän voima ja majesteettius vaikuttaa välttämättömyyttä toteuttavassa uskonelämässä. Uskonelämä on tahdon elämää, Isän tahdon. Se sisällyttää itseensä totuuden, säälin ja rakkauden. Koko Jumalan kolminaisuus ykseytyy uskonelämässä ja toteutuu yhtenäisessä käytännössä.

III

ELÄMÄN ANSOJA

Elämässä on eräitä väistämättömiä asioita ja tapahtumia. Yksi sellainen on ruumiillinen kuolema. Pinnallisestikin katsoen kuolema on ainakin sillätavoin ratkaiseva tapahtuma, että silloin jää kaikki ns. mammonallinen elämä, kaikki itsekkäät tavoitteet ja saavutukset.

Ihmetellen voimmekin panna merkille, kuinka ylivoimainen lumo vallitsee luonnon alemmassa elämässä. Järjellisesti katsoen täytyy myöntää, että tuo lumo lyö ihmiset kuin sokeudella. Mehän hyvin tiedämme ainakin sen, että meidän on kuoltava, vieläpä että kuolema voi meidät kohdata minä hetkenä tahansa. Tämän luulisi kannustavan ihmistä asian vaatimiin tutkisteluihin ja järjestelyihin. Kun kuolema on jääväämättömänä edessämme, niin pitäisihän tämän seikan kannustaman meitä päästäksemme selvyteen siitä mitä kuolema on, mitä se itseensä sisäl-

lyttää, mitä mahdollisuuksia se varaa selkensä takana, ruumiillisen kuolemamme jälkeen.

Näin luulisi. Terveen järjen ja asiallisen ajattelun kannalta luulisi olevan ei vain suotavaa, vaan välttämätöntäkin menetellä näin.

Mutta niin valtava on alemman luonnon lumo, että me yleensä tyydymme elämään kuin päiväperhoset siihen asti, kunnes siipemme lokahtavat alas. Me yleensä tyydymme ja jopa pyrimme olemaan, niin kuin sanotaan, kynsin hampain kiinni kaikessa siinä, minkä kuolema kuitenkin meiltä ottaa, vai sanoisin-ko: josta se meidät vapauttaa.

Näinollen seuraakin kysymys: mihin toimenpiteihin siis olisi ryhdyttävä? Lyhyesti sanoen: olisi tässä käytännöllisessä elämässä opittava kokemaan mitä kuolema ja sen takainen mahdollinen ylösnousemus on. Vanhalla uskonnollisella tavalla sanoen: olisi pyrittävä kokemaan mystillistä kuolemaa ja -ylösnousemusta.

Ja mitä se sellainen kuolema ja ylösnousemus olisi? Yksinkertaisesti sanoen se olisi tietoista ja vapaaehtoista irroittautumista maailman kiireistä, sen itsekäistä, persoonallisista päämääristä, sen sodista ja valtataisteluista.

Tämä olisi mystillistä kuolemaa, kuoleman voittamista käytännössä.

Ja entä mystillinen ylösnousemus? Se olisi kiinnostusta ja käytännöllistä pyrkimystä Mestarin Vuorisarnassa opettamaan henkiseen elämään. Se on todellista henkistä ylösnousemusta.

Niinpä onkin aina ollut niitäkin ihmisiä — vaikka toistaiseksi harvoja —, jotka ovat kulkeneet tätä mystillisen kuoleman ja henkisen ylösnousemuksen kaitaa tietä. Siten he ovat kulkeneet taivaallisen Isän täydellisyyttä kohti.

Miksi eivät kaikki kulje? Juuri tässä tulemme ansoihin.

Mutta ennenkuin ymmärrämme ansoja, täytyy meidän samalla tai ensin ymmärtää elämää sellaisenaan, ilman ansoja.

Kun puhutaan Isän täydellisyydestä niin ymmärrämme, että vaikkakin täydellisyys alunalkaen piilee meissä siemenenä eli mahdollisuutena, niin kuitenkin Isän täydellisyys ensin ja sellaisenaan elää sisäisissä maailmoissa, korkeammilla tasoilla. Sieltä se vaikuttaa ihmisiin sisäisesti, herättäen meissä hengen kai-puuta. Se pyrkii ihmisiin jumalallisena ihanteena, totuuden tietona, viisautena, rakkautena, taitona.

Niinpä kun H. P. Blavatsky aloitti julkisen työnsä v. 1875, niin hän nimitti esittämäänsä sanomaa teosofiaksi, jumalviisaudeksi, sellaiseksi viisaudeksi, mikä on jumalilla. Jos siis kysymme mitä teosofia on, niin syvimmissä ja ankarimmassa mielessä se on jumalallinen aatteilu, se mikä on olemassa ennen aineellisesti ilmentyneitä maailmoja. Maailmat ilmenevät jumalallisen aatteilun mukaisesti. Tämän aatteilun vaikutus näkyy taivaankappalten järjestyneessä lii-kunnossa ja niiden lakisiteisessä elämässä. Se ilmenee kemian lakina, kasviston, eläimen ja ihmisen elämänä. Kaikki se on sellaisenaan teosofiaa, jumalviisautta. Sen perusolemusta kukaan ei voi muuttaa.

Ihminen on sitten se elämän ilmennys, jossa jumalallinen aatteilu pyrkii itsetietoisuuteen. Tämä tapahtuu ensin yhdessä tai muutamissa ihmisissä. He toteuttavat jumalallisen aatteilun omassa elämässään. Heidän vaikutuksestaan ovat sitten uskonnot syntyneet. Sillä he ja heidän oppilaansa ovat ryhtyneet opastamaan toisia ihmisiä saman jumalallisen aatteilun toteuttamiseen.

Täten Jumalan tahdon mukainen, Jumalan aatteilun mukainen valtakunta on pyrkinyt — ja edelleen ja yhä voimakkaammin pyrkii — toteutumaan täällä maankin päällä. Ja koska Jumala ja Jumalan aatteilu ilmenee luomistossa, ihmisessäkin, kolmena sisäisenä virtauksena tai tajuntana: tahtona, tunteina ja järkinä, tai Jumalasta puheenollen Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä, niin tästä syystä uskonnon eli Jumalan valtakunnan ilmennyksessä on oleva kolme astetta.

Edellä olemme jo puhuneet noiden kolmen korkeimman virtauksen saapumisesta meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme aina ratkaisevaan saavutukseen asti. Siihen päästäksemme teosofia, jumalallinen viisaus, oli tehnyt työtä miljoonien vuosien aikana aina siitä asti, kun tänne saapui viisaita olentoja toisista taivaankappaleista. Kulloinkin vallitsevan kehitystilan mukaisesti he aina ovat opettaneet mainitsemaamme mystillistä kuolemaa ja henkistä ylösnousemusta. He ovat olleet itse käytännöllisenä esimerkkinä ja esikuvana opettaessaan luopumaan himosta, so. tietämättömyydestä, itsekkyydestä, edesvastuuttomuudesta. Sensijaan he ovat opasta-

neet ihmisiä pyrkimään jumalallisen viisauden mukaiseen elämään, ja siitä johtuvaan henkiseen ylösnousemukseen.

Ajatelkaamme vielä nuorta ruhtinasta Siddhartha Gautamaa. Häntä odotti hallitsevan ruhtinaan asema. Mutta ei tarvittu enempää kuin että hän näki tutisevan ukon, sairaan ihmisen, kuolleen ruumiin ja erakon, niin se johti hänet ratkaisevasti mystilliseen kuolemaan. Hän saattoi itsekseen ajatella: minun pitäisi ryhtyä hallitsemaan ruhtinaskuntaa — vaikka en tiedä mitä elämä on! Minä en osaa hallita omaa itseäni, en vanhentumistani, en sairauttani enkä kuolemaa, ja nyt minun pitäisi ryhtyä hallitsemaan ja johtamaan toisia ihmisiä ja heidän elämäänsä!

Ei ollut suinkaan pieni asia, että nuori perintöruhtinas näiden havaintojensa jälkeen luopui kaikesta persoonallisesta elämästä, kuoli maailmalle. Mutta hän ei jäänyt siihen, vaan ryhtyi miettimään, totuutta etsimään. Ja niin hän lopulta saavutti ylösnousemuksen jumalallisessa tiedossa ja viisaudessa. Hänestä tuli käytännöllinen esikuva ja opastava valo ihmisille. Tämä valo syventyi ja täydellistyi Jeesus Nasaretilaisessa ja Pekka Ervastissa, niinkuin jo edellä on puhe ollut. Niinollen emme niistä tässä sen enempää. Kuitenkin on lisättävä, että ihmisten teko ja toiminta on nyt tullut entistä enemmän tehostetuksi. Oikea suunta on, että teko ja toiminta järjestetään oikeuden ja veljeyden mukaiseksi. Mutta mikäli ihmiset ja kansat eivät näin tee, silloin toiminta tehostuu toisella tavalla. Se tehostuu itsekkyyden suuntaan. Itsekkyyys purkautuu sotiin. Sota sellaise-

naan on murhaa ja ryöväystä, ja se tuhoaa kaikkea inhimillistä aikaansaannosta. Tulee puute ruoasta, vaatteesta, asunnosta.

Mutta opettaako tämä ketään ja mitään. Toivottavasti. Nähtävästi yksi ja toinen herää huomaamaan, että on ollut suuri erehdys, oikea erehdysten erehdys, kun kirkko ryhtyi selittämään, että Vuorisaarnan oppi on epäkäytännöllistä! Tilalle asetettu verisen väkivaltainen sijaissovitusoppi on ollut suorastaan tuhon ja turmion tuoja.

— — —

Olemme edellä nähneet mitä elämä olisi ellei siinä olisi ansoja, ja ellemme me ihmiset niin hanakasti niihin ansoihin kupsahtaisi. Pyhän Hengen opastuksella elämämme olisi mystillistä kuolemaa pois tietämättömyydestä, valheesta ja yleensä mammonallisuudesta, ja se olisi ylösnousemusta totuuden tietoon ja säälin henkeen. Samoin elämämme Pojan johdolla olisi mystillistä kuolemaa pois itsekkyydestä, pois sydämen kovuudesta, ja se olisi ylösnousemusta jumalalliseen veljesrakkauteen. Isän johdolla elämämme olisi mystillistä kuolemaa kuolemalle, kostolle ja ihannoidulle väkivallalle, ja se olisi ylösnousemusta Isän tahdon ilmentämisessä, Jumalan valtakunnan järjestymisessä ihmisten keskuuteen.

Mutta ne ansat!

Ymmärtääksemme niitä täytyy meidän ensin tai samalla ymmärtää eräs rakennelmallinen asia. On ollut ennen puhetta aurinkokuntamme seitsemästä tasosta ja siitä, että ihminen henkisenä monaadina, Jumalan poikana, on tai elää lähinnä korkeammalla

eli anupaadaka tasolla. Sieltä olemme vähitellen ikäänkuin säteilleet läpi kaikkien tasojen aina tänne fyysilliselle tasolle asti. Samalla me kuitenkin olemme sisäisessä yhteydessä Jumalaan. Tämä yhteys vaikuttaa herättävästi, kutsuvasti. Sisäisen kutsun herättäminä ja kannustamina meidän on kuljettava kohti Jumalaa. Tämä sisäinen yhteys on siten kuin se Ariadnen lanka, se kaita tie, josta on puhuttu. Lyhyesti: vaikka me olemme ruumistuneina täällä fyysillisellä tasolla, niin päivätietoisina minuuksina meidän on kuitenkin kuljettava noiden sisäisten maailmojen läpi. Ja sillä tiellä ovat ansat.

Niinkuin jo ennen on puhe ollut, ovat kaksi alinta tasoa, fyysillinen ja astraalinen siitä erikoisia, että aikanaan Jumala on niissä luopunut vallasta, vaikkakin Jumalalla niissäkin on välillinen valta syyn ja seurauksen lakina. Siksi näillä tasoilla voi muodostua ansoja.

Miten nuo ansat muodostuvat?

Ajatelkaamme vastaavaa asiaa muinaisessa pyramidien mysteeriassa. Pyrkijä joutui kulkemaan monisokkeloista reittiä, jossa oli moninaisia ansoja, osaksi peljättäviä, osaksi lumoavia ja houkuttelevia. Molemmat hänen täytyi sivuuttaen voittaa. Jos hän jäi joko peljästykseseen tai lumoukseen, oli hän epäonnistunut.

Samoin on laita elämän tiellä, ainakin täällä fyysillisellä ja astraalisella tasolla. Siinä on pyrkijän tiellä moninaisia asioita, julmia ja peljättäviä, kau niitä ja lumoavia. Ne ovat sinään ja itsessään tosiasioiden, mutta kuitenkin ne ovat myös symboleita, etsittävän totuuden verhoja. — Nämä elämän symbo-

lit ovat sellaisinaan niin todellista elämää, ettei niitä ensinkään symboleiksi huomaakaan — vielä vähemmän ansoiksi — ennenkuin on tullut varsinaiseksi to-
tuuden etsijäksi ja sellaisena nuo symbolit, yhden tai useamman, ainakin alustavasti, edes jonkin verran, sivuuttanut ja voittanut.

Katsokaamme miten asia on. Kuvaannollisesti puhuen siinä esiintyy tuo kuuluisaksi tullut hyvän- ja pahantiedon puu siten, että siinä sellaisenaan on hyvä ja paha rinnan, aivankuin yhtenä puuna. Luonnollista hyvää on siinä, että meillä on asunto, ruokaa ja vaatetta, ja että kaikki tämä järjestyy työmme tuloksena. Siinä työssä — jota on monenlaista, niin ruumiillista kuin älyllistä — me saavutamme koke-
musta, tietoa ja viisautta siten, ettemme tekisi turhaa, tuloksetonta työtä, vaan että työmme olisi joustavaa ja tuloksellista.

Tähän hiipii ansa siten, että me ihmisinä ja henkiolentoina rupeammekin tavoittelemaan aineellisia päämääriä, teemme siitä elämämme sisällön ja tarkoituksen. Se on ansa. Ja tämä ansa on edelleen taipuvainen tai mahdollinen alenemaan siten, että työssä kehittyvä ja tarvittava älykkyys muokkaantuu oveluudeksi. Ansaan menevä ihminen ryhtyy ovelasti järjestelemään niin, että hän pääsisi käsiksi toisten ihmisten ruumiillisen tai älyllisen työn tuloksiin. Tämä on ensimmäisen ansan toinen aste alenevassa suunnassa.

Saman ansan kolmas aste esiintyy siten, että ansaan menevä ihminen ryhtyy suoraan anastamaan, joko

salakähmäisesti varastamalla tai väkivaltaisesti ryöväämällä.

Esityksemme tässä kohdassa voimme pysähtyä hiukan ihmettelemään. Eikä niin hiukankaan. Sillä käytäntö osoittaa, että tähän itsessään älyttömän typerään ansaan on mennyt suinpäin meidän johtava länsimainen sivistyksemme kirkkoineen, valtioineen, yliopistoineen. Sillä kaikki he ovat hyväksyneet tai omaksuneet — *ryöväyksen* sodan muodossa.

Jos mikään niin tämä osoittaa, mikä mahtava lumo on elämän symboleilla. Vaikka jo melkoisen selvästi näemme niiden älyttömyyden ja sen raakuuden, mihin niihin antautuminen johtaa, niin sittenkin syösymme suinpäin tuohon lumoavaan hornan kattilaan. — Tarvinneeko vielä muistuttaa, että täten olemme tehneet elämästämme ryöväreitten luolan, vaikka siitä pitäisi tulla itsetietoisesti rakennettu Jumalan temppeli.

— — —

Ansoja edelleen selvitteläksemme siirrymme fyysillisen tason näkymättömään puoleen, jolloin tulemme tekemisiin eetterivoimien kanssa. Luovana voimana esiintyy sukupuolivoima. Tästä jo älyää, ettei sukupuolielämä ole oma tarkoituksensa. Sukupuolivoiman tarkoitus on olla sen ihanteen käytettävänä, joka nuoressa ihmisessä herää. Se ihanne tajutaan puhtauden ja rakkauden kutsuna ja velvoituksena. Tällä ihanteella on mahdollisuus toteutua sekä avioliitossa että ilman sitä. Avioliitto on puhtauden ja rakkauden koulu — kun siinä tietoisesti pyritään kasvamaan puhtaudessa ja rakkaudessa. Mutta kaikki

muuttuu kärsimyksiä aiheuttavaksi ansaksi jos sukupuolisuus sinään pääsee asettumaan rakkauden ja ihanteen toteuttamisen tilalle. Ja niinhän on ihmiskunnassa yleensä käynyt. Sensijaan, että miehet ja naiset eläisivät keskenään puhtaasti ja kauniisti, sensijaan he ovat ruvenneet jollain tavoin kuin vaaniimaan ja kiusaamaan toisiaan. Tämä on tehnyt elämän monella tavalla epäpyhäksi ja tuskalliseksi.

Emme tässä yhteydessä puutu enempää tähän asiaan. Toivon tuonnempana saavamme tilaisuuden sanoaksemme lisää. Siirrymme nyt astraalitason asioihin, joissa vaikuttaa tunne ja alempi äly.

Ensimmäisenä symbolina voimme sanoa olevan jonkunlaisen kunniakruunun. Se voidaan heti ymmärtää oikein tai väärin. Oikein ymmärrettynä se sivuutetaan ja edelleen etsitään totuutta, oikeata elämää, oikeata elämäntehtävää, sellaista, mikä tulee Jumalasta, ja jonka johdossa on Mestari. Suorittaessaan tätä tehtäväänsä kunnolleen silloin kunnia tulee kuin palkkana, seurauksena Jumalalta, vaikka maailma kieltäisikin häneltä kunnian.

Näin on kun aloitetaan oikeasta päästä. Mutta jos aloitetaan väärästä päästä, silloin kiinnytään astraaliseen kunnian symboliin. Tällöin ihminen vain heikosti etsii totuutta. Hänen katseensa kiintyy kunniaan. Kunnia ja sen tavoittelu kannustaa häntä. Vaikka se kannustaisi kunniallisestikin, on se kuitenkin kunnian tavoittelua, kunnianhimoa.

Tällöin kunniasta on tullut ansa. Seuraavassa as-teessa ansa madaltuu siten, että ihminen ei tyydy ai-noastaan itse luomaan kunniaa, vaan hän alentuu

anastamaan kunnian toisilta. Vaikka hän huolellisesti vartioi omaa kunniaansa, niin hän on välinpitämätön, jopa kateellinen toisten kunnialle. Hän saattaa hämmentyä siihen määrään, että luulee oman kunniansa lisääntyvän — saadessaan alennetuksi toisen ihmisen kunnian.

Tässä suhteessa onkin kaikenlainen parjaaminen, jopa tahallinen häpäisy ja vääristely, päässyt rehoittamaan. Paljon on kieltä väärinkäytetty. Paljon on omaa arvoa yritetty nostaa toisen ihmisen kunnian ja hyvän maineen kustannuksella.

Toinen astraalinen symboli on jonkunlainen valtikka, vallan vertauskuva. — On luonnollista, että ihmisellä on alunperin jonkunverran valtaa oman alemman itsensä ylitse, oman persoonallisuutensa ylitse siten, että hän osaisi alistaa itsensä palvelemaan ja täyttämään taivaallisen ihmisensä, henkisen Isänsä tahtoa ja viisautta. Se on luonnollista. Se on hyvä ja se on välttämätöntä. Mutta varomattomuudessaan ihminen tekee tästä ansan. Hän unohtaa, tai ei ymmärrä, että tämä luonnollinen valta kasvaa hänessä samassa suhteessa kuin hän yrittää täyttää inhimillistä kutsumustaan, taivaallisen Isänsä tahtoa. Sensijaan, että kulkisi sisäisen kasvun ja kehityksen tietä, palvellen ihannetta, Jumalaa ja ihmisiä, sensijaan ihminen lumoutuu valtaan sinään. Hän ryhtyy tavoittelemaan valtaa sellaisenaan. Se johtaa vallanhiimoon. Hän pyrkii valtaan toisten ihmisten ylitse. Niinkuin kunnianhimoinen ihminen saattaa riistää kunnian toiselta, samoin vallanhimoinen ihminen pyrkii riistämään vallan ja vapauden toiselta. Tämä

johtaa hänet harjoittamaan väkivaltaa, kostoa ja sortoa. Se on Jumalan valtakunnan vastakohta, varjojen maailma.

Näin siis fyysillisen ja astraalisen tason ilmiöt ja voimat, jotka sinään ovat todellisuuksia, mutta samalla korkeampien asioiden symboleja, saattavat muodostua ansoiksi — niinkuin symbolit yleensä saattavat tehdä.

— — —

Jos nyt yhdistämme nämä ansat, niin voimme katella niitä yhdistyneenä kolminaisuutena siten, että alimpana on ns. helvetti, ylempänä persoonallinen taivas ja niiden välillä purgatorio, so. katumuksen, kärsimyksen ja puhdistuksen kiirastuli. Tällaiseksihan elämä on järjestynyt vainajien maailmassa. Mutta tällaiseksi se on mennyt myöskin täällä maallisessa elämässä.

Missä näinollen on pelastus? Miten on meneteltävä? Miten ensiksikin on suhtauduttava siihen helvettiin, minkä me ihmiskuntana olemme maanpäälle aiheuttaneet? — Luonnollisesti on otettava symbolit symboleina, eikä annettava niiden muodostua ansoiksi. Ensiksi siis varsinainen fyysillisen tason ansa: on kieltäydyttävä kaikesta vilpillisyydestä ja väkivaltaisuudesta aineellisten arvojen saavuttamiseksi. Tämä niin yksityisessä kuin ryhmien ja kansojen elämässä. Ryöväys on aina ryöväystä, harjoittakoon sitä kuka hyvänsä. Sota on järjestettyä ryöväystä, murhaa ja hävitystä.

Toiseksi on luovuttava kaikesta sukupuolivoimien

väärinkäytöstä. Se tapahtuu puhtauteen ja rakkautteen kiinnostumalla.

Kolmanneksi on tunne-elämän kohdalla luovuttava kunnianhimosta — kaikkine siihen kuuluvine alhaisine ominaisuuksineen.

Neljänneksi on luovuttava kaikesta toisten ihmisten komentamisen ja hallitsemisen halusta — myöskin kaikkine siihen kuuluvine julmine, vaikkakin hyveen varjolla kaunisteltuine menetelmineen.

Kun näin pyrimme vapautumaan helvetin rakentamisesta, silloin tulee eteemme kiirastuli ja sen voittaminen. Joudumme tekemisiin sisäisen synnintunnon, siveellisen omantunnon ristiriitojen kanssa. Siihen liittyvät ulkoiset vaikeudet, sairaudet ja kärsimykset. — Kaiken tämän keskellä emme etsi lievitystä unohtamalla tai millään keinotekoisella tavalla. Nöyrytyen ja hyvittäen järjestämme toisille ihmisille mahdollisesti aiheuttamamme loukkaukset ja vääryydet. Taas sairaudet ja menetykset ymmärrämme karman meiltä vaatimiksi velkasuorituksiksi.

Saatuamme näin järjestykseen suhteemme helvettiin ja kiirastuleen, odottaa meitä suhteemme järjestäminen persoonalliseen taivaaseen. Ja miten tämä järjestely käy päinsä? Yksinkertaisesti siten, että luovumme persoonallisen eli itsekkään onnen kaiupuusta ja tavoittelusta. On selvää, että onni pakenee aina kun sitä sellaisenaan tavoittelemme. Onni on seuraus — rauha ja onni on seuraus oikeasta elämästä, oikeasta toiminnasta, oikeasta olemisesta.

Ja mikä taas on oikea oleminen? Se on sellainen oleminen, jossa sisäisellä tavalla aina tapahtuu Isän

tahto. Olemisen teko on, että ihminen on sisäisesti Isän tahdossa. Sisäinen olemisen teko ilmenee sitten ulkoisestikin. Se ilmenee inhimillis-jumalallisen velvollisuuden täyttämisenä.

— — —

Nyt voimme sanoa, että tämä sisäinen oleminen ja ulkoinen ilmentäminen on uskontoa. Se on Isän uskontoa, jota ihminen poikana elää ja suorittaa Pyhän Hengen järjestyksen mukaan.

Ja missä ilmenee Pyhän Hengen järjestys? Opillisesti ja elämänymmärryksellisesti se ilmenee Vuori-
saarnan käytännöllisessä siveysopissa. Keskitetyn ytimekkäänä se esiintyy P. E:n uudelleen järjestämissä taivaallisen Isän viidessä käskyssä.

Ja edelleen. Kun Jumala on kolminainen — niinkuin ihminenkin on psykologisesti kolminainen — niin tästä syystä ja historiallisen kehityksen tuloksena meillä on joko kolme perususkontoa: Pyhän Hengen uskonto, jota tyypillisesti edustaa Buddha ja hänen oppinsa; toiseksi Pojan uskonto, jota tyypillisenä edustaa Jeesus Kristus ja hänen oppinsa; kolmanneksi Isän uskonto, jota tyypillisesti edustaa Pekka Ervast ja hänen oppinsa — tai niin, että meillä on yksi suuri Maailmanuskonto, jossa on — taasenkin Jumalan ja ihmisen psykologisen kolminaisuuden mukaan — kolme osastoa, kolme viikimysten sarjaa, niinkuin P. E. esittää kirjassaan "Tähtikoulut". Kun uskonnollisessa itekasvatuksessamme noudatamme P. E:n uudelleen järjestämiä viittä käskyä, silloin Maailmanuskonnon kaikki kolme astetta sisältyvät siihen tiehen, jota kuljemme.

IV

TEORIA JA KÄYTÄNTÖ.

Edellä esitetyissä tutkisteluissa olemme tulleet siihen, että nyt lienee syytä — selvyiden vuoksi — perehtyä aiheeseen: teoria ja käytäntö. Huomaamme, että teoria kulkee käytännön edellä. Olihan jo puhe Jumalan aatteilusta, joka sitten toteutuu käytännössä. — Teosofisissa piireissä onkin puhuttu ”jumalan-suunnitelmasta”. Onpa joku valtiollinen suunnitelma — sotineen ja muine hirmuisuuksineen — esitetty sellaisella ponnella ja arvovallan tuella, niinkuin juuri se olisi jumalan suunnitelma. On selvää, että siinä on tapahtunut kohtalokas erehdys, asioiden ja arvojen madaltuminen. Emme kiellä, etteikö poliittinenkin suunnitelma sotineen saattaisi olla jonkunlaisten jumalien suunnitelma, mutta nimenomaan sellaisten, jotka tahtovat järjestää ihmisille mahdollisimman paljon kärsimyksiä. He tahtoisivat sillä-tavoin kasvattaa, ei tietenkään itseään, vaan toisia.

Tietysti he itsekin lopulta joutuvat kärsimään, sillä siitä karma pitää huolen. Mutta intonsa vimmassa he eivät sitä tule ajatelleeksi. Heitä sokaisee tuo kumma ajatus, että hyvä tarkoitus pyhittää huonot keinot. Sokaisua tihentää pieni itserakkaus ja oman paremmuuden tunto toisten kuolevaisten rinnalla. Tämä sumuttaa heidän järkensä niin, että he eivät riittävän ratkaisevasti älyä, mitä ihmiskunnan suurimmat Opettajat ovat sanoneet ja opettaneet.

Onko siis Jumalalla suunnitelmaa, ja jos on, niin mikä se on?

Katsokaamme nyt, mitä ihmiskunnan suurimmat Opettajat asiasta sanovat. Buddhan oppi on selvä. Eikä vain hänen oppinsa, vaan ennenkaikkea hänen oma elämänsä. Buddha toteutti jumalansuunnitelmaa — luopumalla politiikasta ja kaikesta itsekkästä elämästä. Buddha nimenomaan kielsi sodan, aseiden käytön ja kaikki pakkokeinot opetuksessaan esiintyvän jumalansuunnitelman puolesta.

Jeesuksen oppi ja elämä edelleen syventää Buddhan oppia. Hän sanoo: luopukaa maailmasta ja seuratkaa minua. Pyrkikää Isän yhteyteen, täyttääksenne Hänen rakkaustahtoaan. Siinä on Jeesuksen esittämä jumalansuunnitelma.

H. P. Blavatsky ja hänen takanaan vaikuttaneet mahaatmat Morja ja Kuthumi taas huomauttivat, että heillä ei ole mitään tekemistä minkään maailmanvallan politiikan kanssa. He varoittivat oppilaitaan politiikkaan sekaantumasta.

Yksinkertaisuudessaan selvän ja ratkaisevan vastauksen saamme Pekka Ervastilta. Jumalan suunnit-

telma on: *täydellinen ihminen*. Jumala on omassa tajunnassaan luonut tai synnyttänyt täydellisyyden perikuvan, Pojan, Jumalan Pojan, josta on myös käytetty nimitystä kosmillinen Kristus. Tämä Jumalan Poika on myös täydellinen Ihminen, se perikuva eli ihanne, jonka kaltaiseksi jokaisen ihmisen on kasvamisen.

— — —

Jumalalla on siis suunnitelma, täydellinen ihminen, joka kehityksen kuluessa, aikakausien vierieissä vähitellen toteutuu.

Tämä Jumalan suunnitelma ilmenee ihmisille jonnain järjellisenä käsitteenä, elämänymmärryksenä. Niinpä teosofisessa elämäнкäsityksessäkin on kaksi puolta, teoria ja käytäntö. Teoreettinen puoli esiintyy yleensä teosofisissa opeissa, opissa jälleensyntymisestä, karmasta, mestareista. Se esiintyy opissa maailmankausista, luomispäivistä, roduista, sivistyksistä; opissa tasoista, prinssiipeistä, ihmisestä ja Jumalasta. — Kaikki tämä on aluksi teoriaa. Mutta se muuttuu elämäksi teosofian käytännöllisen ohjelman toteuttamisessa. Tämä ohjelma taas esiintyy tunnetuissa kolmessa pykälässä, joista ensimmäinen on: me tahdomme muodostaa yleisen veljeyden ytimen tunnustamalla kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin. Me tahdomme osoittaa toisillemme mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä, ja me ymmärrämme, että mikään uskonto ei ole totuutta korkeampi. Tämän käytännöllisen oh-

jelman toteuttaminen tekee teosofian eläväksi, jopa niin, että se vasta onkin teosofiaa, niinkuin H. P. B. nimenomaan huomautti.

Mutta tietenkin tässäkin taas vaanii ansa. Teosofinen sanoma saattaa jonkun ihmisen tai ihmisryhmän kohdalla jäädä vain teoriaksi huolimatta siitä, vaikka tuo yksilö pitäisi itseään teosofina, vieläpä vaikka hän toimisi vaikutusvaltaisena jäsenenä jossain seurassa, joka sanoisi itseään teosofiseksi. Tämä sitä suuremmalla syyllä, koska teosofiset opit ovat meille, tieteellisen materialismin kasvateille tai kirkolliseen pakkopaitaan puetuille länsimaalaisille jo sinään vapauttavia. Etenkin oppi jälleensyntymisestä oli todella vapauttava sanoma. Ja sille antoi siveellisen pohjan oppi karmasta, syyn ja seurauksen laista, jonka mukaan ihmisen kohtalo muodostuu hänen ansioittensa, tekojensa ja ponnistustensa mukaiseksi. Kun tähän liittyi selvä päämäärä, mestarius, jonka jotkut ihmiset jo olivat saavuttaneet, niin meidän käsitksemme ihmiselämästä saavutti kerrassaan tyydyttävän vastauksen, selvyuden.

Mutta nähtävästi on monilta, kenties ylönsä monilta jäänyt huomaamatta, että tyydytys oli saavutettu vasta teoriassa, siis mahdollisuutena. Käytäntö jäi entiselleen. Ohjelman ensimmäinenkin kohta, lupaus yleisen veljeyden ytimen muodostamiseen, on voinut käytännössä unohtua, jopa tulla tietoisesti syrjäytyksi. Ei vain jotkut seurojen jäsenet, vaan jopa virallisesti johtavat teosofit ovat voineet syöksyä suinpäin veljeyden äärimmäiseen vastakohtaan, sotaan, tai sen pahempi, ovat yllyttäneet toisia sotaan. Ja

niin on jouduttu ojasta allikkoon — irvikuvallisine ”jumalansuunnitelmineen.”

— — —

Jumalan suunnitelma on siis täydellinen ihminen. Jumala itse toteuttaa tätä suunnitelmaa. Asteettaisesti. Elämä on suuri voima, joka kannustaa ja vie mukaansa. Epätäydellisyys on kuin tyhjiö, jossa kukaan ei voi jatkuvasti olla. On lähdettävä tyhjiötä täyttämään. Asteettaisesti. Kun sen saa yhdessä asteessa täyttymään, ilmenee tyhjiö toisessa asteessa, jota taas on lähdettävä täyttämään, vaikkakin jollain uudella tavalla.

Seuratkaamme nyt tuon tyhjiön esiintymistä, muuttumista ja sitä tapaa, millä me ihmiset joudumme epätäydellisyyden tyhjiötä täyttämään.

Voimme sanoa, että ensimmäisessä asteessaan tyhjiö esiintyy *nälkänä*. Nälän tyhjiö on saatava täyttymään, ja ihmisen on siinä tarkoituksessa ryhdyttävä työhön. Tähän liittyy sellaisia, sanoisinko sisartyhjiöitä, joita tunnetaan nimillä: vilu, helle, alastomuus, asunnottomuus.

Näitä tyhjiöitä ihmisten on ryhdyttävä täyttämään. Ja merkillistä on, että vaikka me näitä täytämme, niin kuitenkin ne itsessään ovat niin salaperäisen täyttymättömiä, että meidän on jatkuvasti, uudelleen ja uudelleen niitä täytettävä. Eikä meidän tarvitse olla tämän monisanaisempia ymmärtääksemme, että näiden epätäydellisyyttä edustavien tyhjiöiden täyttämisessä me ihmiset olemme huomattavasti kehittyneet kekseliäisyydessä, tiedossa, taidossa ja kokemuksessa. Olemmehan luoneet suurenmoisen ja

monimutkaisen talousjärjestelmän. Ja yhä meillä on siinä paljon oppimista. Ei tosin ehkä niinkään paljon itse tuottamisen taidossa, sillä olemmehan ajoittain joutuneet suorastaan runsauden pulaan. Mutta sitäkin enemmän puutumme suunnitelmallisuudessa, kokonaisjärjestelyssä, joten joudutaan tekemään paljon turhaa työtä.

Edellisen rinnalla onkin jo aikoja sitten avautunut toinen epätäydellisyiden tyhjiö. Se on alkanut siten, että kodissa ja elämässä yleensä on huomattu sopivaksi ja tarpeelliseksi jonkunlainen kohteliaisuus, sävyisyys, tahdikkuus käyttäytymisessä. Sanalla sanoen tämä epätäydellisyyttä ilmaiseva tyhjiö on kannustanut *sivistymään*. Ja niin on syntynyt yhä monipuolisemmaksi kasvanut sivistyselämä erilaisine kouluineen, sivistys- ja valistuspyrkimyksineen.

Eikä tässä kyllin. On avautunut kolmas epätäydellisyiden aiheuttama tyhjiö: on huomattu tarpeelliseksi ylläpitää jonkunlaista kuria ja järjestystä kodissa ja yhteiskunnassa. Siitä on kehittynyt oikeuslaitos tuomioistuimineen, järjestys- ja oikeuslaitoksineen, moninaisine virastoineen ja virkailijoineen. Sanalla sanoen on muodostunut yhä monipuolisempi valtioelämä.

Näin on siis epätäydellisyiden aiheuttaman tyhjiön täyttämisperikymyksenä syntynyt tuo jo meidän ajallamme niin monipuolisena esiintyvä talous-, sivistys- ja valtioelämä.

— — —

Tämän ohella saamme teosofisesta kirjallisuudesta lukea, että Salainen Veljeskunta, joka teknillisesti

edustaa ihmisyyden eli Jumalan valtakuntaa, esiintyy myös kolmena osastona, joita kutakin johtaa korkea Mestariolento, joista käytetään nimiä: Tsoohan, Boddhisattva ja Manu. Sanotaan, että Tsoohan innoittaa talouselämää, Boddhisattva sivistyselämää ja Manu valtioelämää. Näiden takana ja yläpuolella on edelleen yhä korkeampia voimia, kolminaisuuksia, herauksia ja valtoja, jotka kaikki täyttävät Jumalan tahtoa.

Yhteenvetona näistä tyhjiöistä voidaan sanoa, että tälläkin tavalla Jumala vaikuttaa kolminaisuutena ilmentyneessä elämässä, kannustaen kaikkia olentoja kulkemaan täydellistymisen tietä. Emme myöskään tarvitse ajatella, että joku näistä kolmesta osastosta olisi toista parempi. Pikemminkin niin, että ne yhdessä muodostavat kokonaisuuden. Jälleensyntyvänä minuutena ihminen voi vuorotellenkin syntyä siihen osastoon, mikä sopii tai on tarpeellista hänen kehitykselleen. Muistaakseni "Mestareiden kirjeissä" sanotaan, että kuningas voi syntyä lankunkantajaksi. Luonnollisesti taas päinvastoin lankunkantaja voi syntyä kuninkaaksi. Sillä pääasia ei ole mihin osastoon ihminen syntyy, vaan tärkeätä on, että hänen kehityksensä kulkee oikeaan, epätsekkääseen suuntaan.

— — —

Yritämme jälleen mennä eteenpäin tässä teorian ja käytännön esityksessämme. Aloitamme kehitys-ajatuksesta. Kun ihminen jälleensyntyvänä minuutena jatkaa edellä esitetyssä kolminaisuuden koulussa, niin luonnollisesti hän siinä kehittyä ja kasvaa. Hän

kasvaa omilla jaloillaan seisovaksi kyvykkääksi persoonallisuudeksi.

Tällöin hän luonnollisesti joutuu kokeelle tai tutkintoon elämän koulussa. Tavallaan hänen olisi siirryttävä pois tuosta kolminaiskoulusta, johonkin velvoittavampaan, inhimillis-jumalallisesti täydellistytävämpään. — Miten tätä nyt kuvailisimme? Sanomme näin: ihminen on ollut etupäässä oppilaana elämän koulussa, kasvaakseen kyvykkääksi persoonallisuudeksi. Nyt hänen olisi — samalla kun hän edelleen on oppilas — ryhdyttävä jollain toiminnallisella tavalla tukemaan ja auttamaan opettajia ja toisia oppilaita elämän koulussa. Se vaatii häneltä uhria. Oikeaan osuva uhri tekee hänestä työntekijän Mestarin johtamassa työssä Jumalan valtakunnan ilmentämiseksi ihmiskunnan keskuuteen maankin päällä.

Nyt luulisi, että tämä olisi hyvin suoraviivainen siirtoliike. Mutta käytäntö ja kokemus osoittaa toista. Siirtoliike muodostuu monimutkaiseksi, ehkä useimmiten vaikeaksi murhenäytelmäksi.

Tämä johtuu siitä, että ihminen ei osaa ottaa Mestarin kutsua riittävän syvällisesti. Hän ei osaa uhrautua ehjästi työhön Mestarin johdolla. Hän tulee uhrautuneeksi — ilman Mestaria! Yhdellä tai toisella tavalla. Ja maailma ottaa hänet iloiten vastaan. Sillä onhan hän kyvykäs! Ja hän itse ilostuu. Hän saattaa huudahtaa, kuinka hän nyt vasta on oikein löytänyt elämän...

Tämä väärä harkitsematon uhri johtaa takaisin johonkin kolminaismaailman osastoon. Mutta joutukoon hän mihin osastoon tahansa, hänen kohtalonaan

yleensä on, että hän tavalla tai toisella takertuu sodan pyörteisiin. Sillä onhan sota sellaisenaan uhria, vaikkakin se on uhrin irvikuva.

Tähän on nyt lisättävä, että sotilaallisuus kuului aikaisemmin valtio-osastoon. Mutta nyt olemme tulleet jo niin pitkälle, että sota on kasvanut omaksi erikoiseksi osastokseen — joka nielee pohjattomaan kitaansa kaikki kolme osastoa: talouselämän, valtioelämän ja sivistyselämän. Niin että tästä väärään menneestä uhrista on jo meidän aikanamme tullut yleinen kuoleman ja hävityksen ruhjomylly. Kaikki kehitys tekniikassa ja työn tehossa merkitsee näinollen vain sitä, että ihmisille jää enemmän yliaikaa ja varoja uhrattavaksi sodalle, tuholle ja hävitykselle.

Näin joudummekin ajattelemaan kuolemaa ja kuolemanjälkeistä elämää ja mihin se — parhaassa tapauksessa — voi johtaa.

Ensiksikin saamme kuulla, että meidän itsekäs, hiimollinen ja väkivaltainen elämämme muodostuu kuoleman jälkeen tavallaan ulkokohtaiseksi, ottaa määrätyn muodon, joka sellaisena meitä ahdistaa. Se voi muodostua vaikeaksi tuskan ja kauhun tilaksi. Tiloja voi olla monia ja monenlaisia. Niitähän kuvaillaan teosofisessa kirjallisuudessa, erittäin valaisevasti esim. P. E:n kirjassa »Nykyisen ajan ongelma ja sen ratkaisu«. Sillä siinä rinnastetaan vainajan tiloja Vuorisäärnan viiteen käskyyn. Toisin sanoen siinä saamme myös neuvon, miten ja miksi meidän tulee kasvattaa itseämme noiden viiden käskyn neuvojen mukaisesti.

On normaalia asioiden kulkua, että kaikkien näiden erehdysten ja kärsimysten seurauksena ihmisessä herää nöyrytyvä katumus elämän pyhyyden edessä. Luonnollista on myös, että tämä aikanaan puhkeaa sydäimestä lähtevään kiitoksen ja ylistyksen lauluun. Niinhän sanotaankin, että soitto on suruista tehty, laulu murehista muovaeltu. Ainakin suomalaisissa kansanlauluissa tämä kaihoisa surumielisyys esiintyy huomattavasti. Yleistäen voidaankin sanoa, että ylevämpi taide kokonaisuudessaankin on syntynyt helvetin ja kiirastulen tuskien ja kärsimysten puhdistuneena kukkana.

Tämä jo määrää taiteen tehtävän. Sen tulee herättää ja kohottaa ihmisten mielikuvitusta, ajatus- ja tunne-elämää siveelliseen puhtauteen.

Mutta kun kaikki asiat, työt ja harrastukset voivat saada ihmisten käsissä väärän suunnan, niin on taidekin joutunut »uhrautumaan» sodan ylistäjäksi, lietsokaksi ja innoittajaksi. Seurauksena luonnollisesti on: entistä suuremmat kärsimykset, entistä suuremmat tuskat ja surut.

Lohdutukseksemme onkin lisättävä, että vaikka taide sen monissa muodoissa — niinkuin puhetaiteena, kirjataiteena, soitto- ja laulutaiteena, maalauksena ja kuvanveistona — on muodostunut erikoiseksi työalaksi, niin se ei tee tyhjäksi sitä tosiasiaa, että elämisen taito sellaisenaan voi olla suurta taidetta. Emmekö nöyrinä tunnustaisi, että kenen tahansa suuren Mestarin, esim. Jeesus Nasaretilaisen, elämä sellaisenaan on suurta, suurinta taidetta. Mestarit ovat elämän sopusoinnun rakentavia taiteilijoita. On sanot-

tava, että heidän työnsä on tavallista taidetta paljon korkeammalla. Ja mestariushan on jokaisen ihmisen päämäärä tässä meidän neljännessä luomispäiväsämme.

— — —
Näin tulemmekin tutkintomme ratkaisevaan ylimenovaiheeseen elämän koulussa. Kun ajattelemme, että persoonallisen elämän kolme osastoa ovat talous-, sivistys- ja valtioelämä, ja että oikeastaan alkaa neljäs osasto uhrista, joka irvikuvallisena on saanut sodan muodon, ja että toinen aste tässä neljännessä osastossa — tai valmistuksena neljänteen osastoon — on taide, joka on syntynyt katumuksesta, surusta ja murheesta, silloin kolmas aste tässä siirtoliikkeessä on *tyhjyyden* tunne.

Tulemme siis ratkaisevasti siihen täydellisyyden eli paremminkin epätäydellisyyden tuntoon, josta jo edellä puhuimme, ja jonka ensimmäisenä ilmauksena oli nälkä. Kun ihminen persoonallisessa elämässä on yrittänyt olla kunnollinen, työteliäs, velvollisuutensa täyttävä ja omilla jaloillaan seisova, niin hänen erikoinen kokemuksensa ja huomionsa on kuinka kaikki sittenkin on niin sanomattoman tyhjää. Kuolema nielee ja tekee tyhjäksi kaikki persoonalliset saavutukset. Kuvitelmat »suloisesta turpeen alla nukkumisestakin» ovat loppujen lopuksi ällöttäviä.

Kuitenkin epätäydellisyyden tyhjiöön sisältyy myös myönteinen mahdollisuus. Siinä herää kaiho ja ikävöinti elämän pyhyiden ja Jumalan puoleen. Ja kun meistä ihmisistä on sanottu sellaista, että me syvimmissä olemuksessamme olemme myös neitseelli-

siä henkiä niin ymmärrämme, että tässä tyhjyyden aiheuttamassa kaihossa pääsee henkinen neitseellisyys persoonallisuudessamme esille. P. E. sanookin, että enkelikuntien vaikutus käy siihen suuntaan, että meissä tämä jumal-kaiho heräisi.

Nyt tulemme tärkeään kohtaan. Sillä kun sielumme näin on tullut tyhjyydessään puhtaaksi, neitseelliseksi, silloin kaiho korkeamman puoleen vetää siihen vaikutuksen Pyhästä Hengestä. Kun meidän sielumme näin saa kosketuksen tai vaikutuksen totuuden Pyhästä Hengestä, silloin meidän sielumme voi tulla taivaalliseksi äidiksi, joka itsessään synnyttää ikuisuuslapsen, pojan, taivaallisen ihmisen.

Tämä on se joulun mysteerio, joka jokaisessa ihmisessä tapahtuva on. Se on sisäisen Vapahtajan syntymä. Sitä voi täydellä syyllä sanoa vapahtajaksi, sillä se on itsessään uusi elämä, joka vapauttaa ihmisen tyhjyydestä. Siinä elämässä ihminen voi jatkuvasti voittaa luonnon alkeisvoimat. Tietenkin edellytyksellä, että ihminen päivätietoisena minuutena yrittää parastaan uuden elämän suuntaan.

Yrittäessään näin parastaan sisäisen vapahtajansa suuntaan, seuraa siitä myös entistä tietoisempi uusi järjestely suhteessa persoonalliseen kolminaismaailmaan, talouselämään, sivistyselämään ja valtioelämään. Suhteensa oikeus- ja valtioelämään hän järjestää pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Hän järjestää sota- ja väkivaltakysymyksen Mestarin osoittamaan suuntaan, siis siten, että hän niistä kieläytyy. Sotauhrin tilalle tulee entistä tietoisempi uhrautuminen sisäisen Jumalan tahdon ilmentämiselle.

Suhteensa sivistyselämään hän järjestää siten, että uhraa ja alistaa kaiken käytettävänänsä olevan sivistyneisyyden Mestarin johtaman sivistystyön palvelukseen.

Talouselämässä hän asettaa kulmakiven siten, että uhraa sekä työtänsä että käytettävänänsä olevia aineellisia arvoja Vuorisaarnan Mestarin työn tukemiseen. Mikäli hänellä on karmallisia velvollisuuksia, täyttää hän ne entistä suuremmalla huolellisuudella, mutta varoo ottamasta uusia maallisia velvollisuuksia päälle. Henkinen elämä ja osallistuminen Vuorisaarnan Mestarin tekemään ja johtamaan työhön on oleva ensimmäisellä, määräävällä sijalla.

Näin menetellen elämän oma teoria, Jumalan suunnitelma, tulee meidänkin kohdallamme käytännölliseksi.

V

ÄLÄ SUUTU

Esityksessämme olemme ennättäneet niille vaiheille, jolloin lienee syytä kiinnittää huomiotamme vihkimyksen tiehen ja sen yhteydessä Vuorisaarnan käskyissä esiintyvään käytännölliseen siveysoppiin.

Vuorisaarnassa opastetaan päivittäin, aamuisin, vetäytymään kammioomme ja sulkemaan ovemme, mie-tiskelläksemme suhdettamme Isään, elämään ja toisiin ihmisiin. Meitä opastetaan syventymään niihin asioihin, jotka ovat ikuisia, kuolemattomia. Siis jatkakaamme.

Eräs ilmiö elämässä näkyy siinä, että ilmennyksen alkutaipaleella kehitys tapahtuu hitaasti, mutta mitä pitemmälle kehitys ennättää, sitä nopeammin kaikki tapahtuu. Elämän sykähtely, värähtely ja toiminta tulee yhä voimaperäisemmäksi. Tässä suhteessa olemmekin tulleet niin pitkälle, että elämän voimistuminen meidän ajallamme on erittäin huomattava. Ta-

vallisessa yhteiskuntaelämässä tämä näkyy selvästi, mutta sitäkin selvempänä ja voimakkaampana se huomataan henkisessä elämässä. Tavallisen ihmis-
iän aikana ovat olosuhteet ja mahdollisuudet suuresti muuttuneet. Niinpä ihmiset, jotka elivät lapsuutensa ja nuoruutensa 19:sta vuosisadan viimeisellä neljänneksellä — joihin allekirjoittanutkin kuuluu —, saivat valmistua elämään aivan toisenlaisissa olosuhteissa kuin mitkä nykyään, vuoden 1948 paikkeilla vallitsevat. Sekä opillisesti että käytännöllisesti ovat olosuhteet suuresti muuttuneet. Minun lapsuudessani ja nuoruudessani me saimme elää niin umpimähkäisen elämänselityksen varassa, että siinä ei ollut mitään järjellisyttä, ei mitään oikeudenmukaisuutta. Jumala oli yhtäkkiä luonut maailman ja kaikki mitä siinä oli, asettaen ihmisen johonkin puistoon, jossa oli moninaisia hedelmäpuita. Ja sitten tulee ensimmäinen kumma: miksi tuohon puistoon oli istutettu myös yksi salaperäisen vaarallinen puu, jonka hedelmiä ei saanut syödä? Ellei tuota puuta olisi ollenkaan ollut, niin mitenäs silloin? Siinä on ylöns kummallinen vaihtoehto. Mutta se puu siellä oli. Ja ottaen huomioon ihmiskunnan yleisen uteliaisuuden vielä meidänkin päivinämmä, niin olisipa ollut miltei pä »luonnotonta«, elleivät esivanhempamme olisi tuota kiellettyä hedelmää maistelleet. Ja he maistivat. He söivät. He eivät aavistaneet, mitkä mullistavat seuraukset heidän uteliaisuudellaan tulisi olemaan. Sanon »uteliaisuudellaan«, sillä varmaankaan ei heitä nälkä siihen syömiseen kannustanut. Olihan luvallista ravintoa yltäkyllin. Eivät he nälkäänsä

syöneetkään. Viisautta he siinä tavoittelivat. Ja kuka ties on viisautta tullutkin — kärsimyksien kautta. Sillä jumala suuttui perinpohjaisesti. Elämä muuttui kuin muuttuikin kärsimyksien kouluksi. Siinä koulussa — joka muodostui perin ankaraksi — ovat ihmiset yrittäneet lepytellä jumalan vihaa. Vieläpä perin raakamaisesti. Sillä huomattavaa osaa »jumalan vihan lepyttämisessä» on näytellyt ns. eläinuhri, se menetelmä, että eläimiä on verisesti rääkätty ja julmasti surmattu — jumalan vihan lepyttämiseksi!

Tällä menettelyllä — joka kaiken oikeamielisyyden mukaan on mittaamattomasti suurempi synti ja rikos kuin jonkun puusta otetun hedelmän syöminen — jumalan ja ihmisten rikkoutuneita välejä on yritetty pitää jotenkin tasapainossa.

Tämän ohella uhrattiin myöskin ihmisiä jumalan vihan lepytykseksi.

Kaikki tämä ei kuitenkaan vienyt perille. Vasta kun Jumala itse ruumistui omaksi Pojakseensa Jeesus Nasaretilaisessa, ja kun ihmiset sitten hänetkin häpäisivät ja julmasti surmasivat, niin tästä jumala leppyi. Ja tämäkin leppyminen on niin ja näin. Sillä Jumalan ja ihmisten rikkoutuneet välit eivät suinkaan palautuneet ennalleen. Ihmisten on aina jälkeenpäinkin »uskottava» tuohon julmaan veritekoon. Heidän on jatkuvasti hyväksyttävä ja siten omaltakin osaltaan »uskossa» allekirjoitettava Jeesuksen teloitustuomio. Ja siten — teologisessa uskossa — oltava teloitusta toimeenpanemassa. Niin menetellen — taasenkin teologian mukaan — ihminen maailman lopussa ja viimeisellä tuomiolla pääsisi loputtomaan

onneen. Muussa tapauksessa hän joutuisi loputtomaan piinaan.

— — —

Noin perin julmassa ja järjettömän raakamaisessa elämänkäsitteellisessä ilmapiirissä me saimme lapsina ja nuorina elää ja kasvaa. Ainoa mahdollisuus tasapainon ylläpitämiseen oli siinä, että nuori ihminen yritti elää ja toimia niin, ettei joutuisi eikä jäisi ristiriitaan sisäisen omantuntonsa kanssa.

On asiallista yrittää näin jälkeinpäin katsella, millaisen väärinymmärryksen tulos tuo raakamaisen taikauskoinen elämänkäsitely oli.

Teosofis-kristosofisen sanoman ja senmukaisen käytännöllisen kokemuksen valossa meille nämä asiat selviävät. Kysymme ensin: mikä on se kokemus, jota ihmiset tietämättömyydessään ovat ruvenneet nimitämään jumalan vihaksi? — Vastausta etsiessämme täytyy meidän ymmärtää ihmisen sisäistä rakennetta. Aluksi ainakin senverran, että vaikka me elämme tässä ruumiillisessa elämässä, niin kuitenkin me syvempinä henkiminuuksina elämme sellaisessa totuuden maailmassa, jossa aina tapahtuu Jumalan tahto. Mutta ruumiillisessa maailmassa me emme aina osaa — tai emme oikein tosissamme yritäkään — elää ja toimia niin, että siinäkin ilmenisi ja toteutuisi sisäisen Jumalan tahto. Tästä aiheutuu ristiriita sisäisen Jumalan ja käytännöllisen elämämme välillä. Ja tätä ristiriitaista tunnetta ihmiset tietämättömyydessään ovat ruvenneet nimittämään jumalan vihaksi. Se on ollut liian hätäinen ja pintapuolinen johtopäätös. Ja tämän johtopäätöksensä mukaisesti ihmiset ovat ru-

venneet pelkäämään jumalaa ja hänen »pyhää vihaansa«.

Tämä on johtanut toiseen yhtä väärään johtopäätökseen. He ovat ryhtyneet »lepyttelemään« jumalaa uhreilla, ei suinkaan sillä ainoalla oikealla uhrilla, että olisivat mukautuneet kuuntelemaan omantuntonsa ääntä ja toteuttamaan sisäisen Jumalansa tahtoa ja Mestarin neuvoa, vaan sillä väärällä uhrilla, että ovat ryhtyneet »uhraamaan« eli tekemään pahaa toisille, ulkopuolellaan oleville olennoille.

— — —

Näin olemme päässeet jonkunlaiseen selvyyteen elämässä ja ihmisessä vallitsevasta kahdenlaisesta siiveellis-älyllisestä värähtelytilasta ja niiden aiheuttamasta ristiriidasta, jota ristiriitaa ihmiset tietämättömyydessään ovat ruvenneet kuvittelemaan jumalan vihaksi.

Valaistaksemme asiaa voimme ottaa vastaavanlaisen rinnakkaisilmiön fyysillisen tason elämästä. — Ihmisen ruumis ylläpitää itsessään määrättyä lämpötilaa, noin 37 astetta C. Kun sitten ihminen joutuu olosuhteisiin, jossa ulkoinen lämpötila on sopivassa suhteessa ruumiin lämpöön — niinkuin meillä yleensä on siinä heinäkuun aikana —, niin ihminen tuntee ruumiillista sopusointua. Mutta jos ulkoinen lämpö nousee liian korkealle, silloin oleminen tuntuu tuskalta. Jos lämpötila edelleen yhä nousee, silloin ihminen lopulta kokonaan läkähtyy, kuolee.

Samoin on laita jos ulkopuolinen ilma liian paljon jäähtyy. Siinäkin syntyy ristiriita, jossa ruumiillinen elämä käy tukalaksi, jopa lopulta mahdottomaksi.

Tässä on selvä vastaavaisuus sielullisiin, siveellis-älyllisiin ristiriitoihin. Niinhän onkin puhuttu kahdenlaisesta helvetti-tilasta, kuumasta ja kylmästä. Mutta väärin on puhua jumalan vihasta. Sillä Jumala on totuuden, rakkauden ja hyvyyden henki — joka »antaa aurinkonsa nousta niin pahain yli kuin hyväinkin».

Nyt ei ole vaikea ymmärtää, millaisen väärinkäsityksen seurauksia ovat nuo historiassa esiintyneet julmat eläin- ja ihmisuhrit. Erehdys on siinä, että ne on tehty ulkopuolisiksi, eläimiin ja toisiin ihmisiin kohdistuviksi. Oikein ymmärrettyinä ne uhrit olisivat olleet sisäisiä: oman eläimellisen himollisuutensa ja inhimillisen itsekkyytensä uhraamista sisäisen Jumalansa tahdon täyttämiseksi. Ihmisen on osattava uhrautua sillätavoin puhtaudelle, että hän vapautuu eläimellisestä himosta, aistillisuudesta ja raakuudesta. Kuvaannollisesti on sanottu, että sisäisestä eläimellisyydestä saa jäädä jällelle vain karitsa — joka sellaisenaan on puhdas, viaton ja vaaraton. — Sama on ihmisen suhde ihmisyyteen. Hänen tulee kasvattaa itseään nuorekkaassa ihanteellisuudessa, samalla kaiken aikaa uhrautuen sisäisen Jumalan tahdolle ja Vuorisaarnassa esitetyille Mestarin neuvojen seuraamiselle. Hän pysyy siinä uhrissa, siinä menettelyssä, vaikkapa kärsimysten ja jopa marttyyriudenkin kohdatessa. Niinkuin pysyi Jeesus, niinkuin Stefanus, ja niinkuin yleensä ovat pysyneet heidän kaltaisensa henkisesti hereillä olevat ja vastuustaan tietoiset ihmiset. Siten nämä ihmiset muodostavat väli- tai ylimenotilan ihmiskunnan kokonaiskehityksessä. Yli-

menotila loppuu sitä pikemmin mitä enemmän näitä sisäiselle Jumalalle uhrautuvia ihmisiä ilmestyy. Helvetit ja kärsimykset loppuvat mikäli ihmiset luopuvat ristiriitaisesta asenteestaan suhteessaan Jumalaan, ihmisyyden ihanteeseen.

— — —

Selviydyttyämme sellaisesta väärästä käsityksestä kuin »jumalan viha« ja sen nurinkurisesta »lepyttämisestä«, yritämme nyt saada yksinkertaisen käsityksen suuttumattomuudesta henkisen elämän eli vihkimysten yhteydessä.

Ymmärrämme, että elämä äärimmäisyydessään on yksi suuri kokonaisuus, mutta äärettömyydessä on paljous aurinkokuntia ja vielä sitäkin suurempia — ja myöskin pienempiä — järjestelmiä. Niinpä meidän aurinkokuntaamme kuuluu sekä aurinko että aurinkoa kiertäviä planeettoja. Niissä kussakin on oma, hiukan erikoislaatuinen elämänsä, ja jonkunlaisella sädehdyksellään ne vaikuttavat toinen toisiinsa. Kukin planeetta — siinä olevine luomakuntineen — pyrkii jostain alemmasta kehityksen tilasta korkeampaan. Sentähden planeettojen vaikutus toisiinsa on ainakin kahdenlainen, alempi ja ylempi. — Paitsi planeettojen keskinäistä vaikutusta pyrkii niihin korkeampi vaikutus auringosta ja sen takaisista korkeammista maailmoista, Jumalasta. Ja koska Jumala ilmenee kolmella tavalla, ensiksi voiman majesteettiutena eli Isänä, toiseksi koossapitävänä rakkautena eli Poikana, Äitinä, ja kolmanneksi järjestyksenä eli Pyhänä Henkenä, niin tästä johtuen aurinkoon — ja planeettoihin auringon kautta — pyrkii suuresta

kosmoksesta kolmenlainen vaikutus: totuuden järjestyks, rakkauden koossapitävä elämä ja takaisin palauttava voima. Näistä virtauksista P. E. puhuu erikoisesti kirjassaan »Jumala ja luominen«.

Omasta aurinkokunnastamme — koulun kannalta — P. E. puhuu erikoisesti kirjassaan »Tähtikoulut«. Kaikissa planeetoissa, sen johtavassa luomakunnassa, ihmiskunnassa, on ensin pyrkinyt tajuiseen tietoisuuteen Pyhä Henki. On pyritty tietoisuuteen järjestyksestä, vastuullisuudesta, syyn ja seurauksen laista. Ihminen on vastuussa menettelystään. Hänen on opittava toimimaan sopusoinnussa elämän pyhän lain, elämän oman menettelyn kanssa — ettei jäisi elämän »vihoihin«, so. ristiriitaan elämän rytmin ja toiminnan kanssa, josta edellä oli puhe.

Tältä pohjalta voimme asiallisesti ymmärtää, mitä oli vihkimys Pyhän Hengen koulussa. Vihkimys oli — ja on edelleenkin — tietoista pyrkimystä ja yhtymistä siihen elämän lakiperäiseen rytmiin, tietoon, taitoon ja viisauteen, jossa elämä itse toimii. On opittava toimimaan niin, ettei aiheudu karmaa, so. jälkiselvittelyjä.

Tässä pyrkimyksessä oli tehty työtä miljoonia vuosia — kunnes yksi ihminen, Buddha, saavutti tässä suhteessa täydellisen tiedon, taidon ja viisauden. Buddhan oppi sai kyllä hiukan kielteisen leiman, mutta se teki mahdolliseksi, että Jumala eräässä toisessa ihmisessä, Jeesus Nasaretilaisessa, pääsi tulemaan häneen ja hänen kauttaan tähän päivä tietoiseen ihmiskuntaan rakkauteena, Äitinä, Poikana, kosmillisena Kristuksena. Avautui Pojan vihkimyssarja

erikoisesti Mars-planeetasta eteenpäin. Vihkiytyminen Pojan koulussa luonnollisesti merkitsee: käytännöllistä yhtymistä siihen rakkauteen, jolla Jeesus Kristus rakasti. Niinhän Jeesus antoiakin oppilailleen ja seuraajilleen uuden käskyn: että he rakastaisivat toisiaan sillä rakkaudella, jolla hän, Jeesus, heitä rakasti.

Meidän päivinämme on tapahtunut kolmas suuri vuodatus. Pekka Ervastissa ruumistui Jumala Isänä, voimana ja majesteettiutena sekä häneen että hänen kauttaan tähän ihmiskunnan päivätietoiseen elämään. Avautui Isän vihkimyssarja erikoisesti Uranus-planeetasta eteenpäin. Ja mitä merkitsee vihkimys tässä sarjassa? Lyhyesti sanoen merkitsee se yhtymistä Isään, siihen tietoon, taitoon ja voimaan, jossa tulevat luoduiksi uudet maat ja taivaat.

Katsomme asioita edelleen hiukan koulun kannalta — tullaksemme aiheeseemme, suuttumattomuuteen. P. E. sanoo, että rakkauden vuodatuksen johtaja Jeesus Kristus teki Maan lähtökohdaksi. Isän voimavuodatuksen johtaja P. E. luonnollisesti ja johdonmukaisesti teki Saturnuksen lähtökohdaksi. Näinollen kysymme: kun Pyhän Hengen sarja alkaa Merkuriuksesta, niin mikä silloin, noin planeetaarisesti, on lähtökohta?

Teemme tässä Auringon suhteen erikoisen huomion. Sillä vaikka Aurinko on korkein ja viimeisin planeetta vihkimysten sarjassa, niin samalla se kuitenkin on kaiken alku ja lähtökohta. Tämä jo siksi-kin, että korkeampina minuuksina me olemme aurinkotasolla. Siitä me jälleensyntyvinä, persoonalli-

sina minuuksina lähdemme kuin ulospäin, planeetta-maailmaan, palataksemme jälleen toista kautta kehittyneinä ja tietoisina Aurinkoon ja sen takaisiin voimiin, Jumalaan.

Aurinko on siis tavallaan lähtökohta lähdettäessä vanhalle vihkimysten tielle, jossa Aurinkoa lähinnä oleva Merkurius on ensimmäisenä vastassa. Tähän voisimme lisätä, että psykologisena lähtökohtana on — Sokrateen tavalla sanoen — oman tietämättömyytensä tajuaminen. Ihminen herää tajuamaan olevansa kutsuttu tietoisesti seisomaan omilla jaloillaan siiveillisesti ja taloudellisesti. Tällöin hänen on opittava voittaen kieltämään Merkuriuksen alempi vaikutus, joka on — niinkuin P. E. sanoo — valhe, petos, varkaus, ilkeys. Räikeämpänä tämä kaikki varmaankin esiintyy ryöstömurhassa — jota entisajan viikingit, keskiajan rosvoritarit ja oman aikamme sivistyskansat kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen — sotimisen nimellä — niin valtavassa määrässä harjoittavat. Sentähden vanhalla tiellä muodostuu oikeastaan kaikkia muita siveyssääntöjä määrääväksi ohjeeksi käsky: *älä tapa*. Etenkin vihkimykseen tiellä — jos jo aikaisemminkin — tulee alusta alkaen olla selvillä siitä, että elämässä vallitsee jäävämmätön karma, syyn ja seurauksen laki, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Kun etenkin länsimainen sivistys on kaiken tämän jättänyt laskuistaan pois, niin sentähden se ei voi välttää petturin ja ryöväriin kohtaloa: yhä valtavammaksi paisuvaa kurjuutta ja romahtelua.

— — —

Siirrymme nyt Pojan vihkimyssarjaan. Siinä Jeesus teki Maan lähtökohdaksi. Maan lähtökohdaksi tekeminen merkitsee paljon. Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että ihminen ei enää elä vain itseään varten. Pyhän Hengen koulussa hän on älyllisesti ja siiveellisesti itsenäistynyt. On omaksuttu rehellisyyden ja tappamattomuuden käsky ja ihanne. Niin yksilönä kuin ryhmän tai kansan jäsenenä. Siksi ei nyt enää riitä vain pelkkä omilla jaloillaan seisominen. Tämän lisäksi on astuttava ulos maailmaan. Sillä seuraava planeetta, Mars, on Maan radan ulkopuolella. Nyt on opittava uhrautumaan ihmiskunnan hyväksi. Ei enää taistellen, vaan kantaen ristinään omaansa ja ihmiskunnan kohtaloa. Niinpä tappamattomuuden käsky syvenee *suuttumattomuuden* käskyksi. Siksi ihminen erikoisesti kasvattaa itseään siinä Jumalan rakkaudessa, joka Jeesus Kristuksessa ihmiskuntaan laskeutui.

— — —

Pekka Ervastin universaalisessa saavutuksessa avautui kolmas eli Isän vihkimysten sarja. Koska Isä on lopulta eniten vastuussa kaikesta, siksi Isän ja siis P. E:n inspiratio vaikuttaa syvimmällä kaikissakin vihkimysten sarjoissa. Niinhän kyllä Pojan ja Pyhän Hengen vaikutuskin tuntuu kaikissa vihkimysten sarjoissa. Sillä onhan Jumala loppujen lopuksi yksi olevaisuus kaikkien takana. Kehitys on siinä, että asiat ja ilmiöt tulevat entistä voimaperäisemmiksi, niinkuin P. E. on sanonut.

Isän sarjassa on Saturnus lähtökohtana, joten Uranus on ensimmäisenä vastassa. Tämä merkitsee taas

paljon. Ensiksikin on huomattava, että Saturnus on vanhastaan aurinkokuntamme ulkoinen raja. Sentähden Saturnuksen lähtökohdaksi tekeminen avaa entistä suuremmat mahdollisuudet suuresta kosmoksesta, aurinkokuntamme takaalta tulevalle jumalalliselle vaikutukselle. Ihminen voi olla entistä läheisemmässä yhteydessä taivaalliseen Isään, siis siihen täydellisyyden päämäärään, mikä Vuorisaarnassa nimenomaan ihmisen päämääräksi asetetaan.

Toiseksi on huomattava, että Saturnus on karmalisen oikeuden vartija. Mutta sen alempi puoli voi yllyttää koston, siis vaikkapa veritekoon, teloitukseen. Sentähden tappamattomuuden ja suuttumattomuuden käsky syvenee tässä kolmanteen asteeseensa ja saa muodon: *älä vastusta pahaa*.

Tästä nousee kysymys: mitä tulee pahanvastustamisen tilalle. Tilalle tulee se, että aina elämme Isässä, Isän tahdon täyttämisessä, ja siten aina ja jatkuvasti voitamme pahan. Voitamme pahan ja vaikeudet ensin ja aina sisässämme, ja sitten sitä kautta myöskin ulkopuolellamme.

Tämä pahan hyvällä tai hyvässä voittaminen on nyt tullut entistä enemmän mahdolliseksi, suorastaan käytäntöön kuuluvaksi senjälkeen kun karman johtosellaisenaan ei ole enää yksin saturnaalisista mahdeista riippuvainen. Sillä siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa P. E. oli keskushenkilönä, siinä Karma nyt vihdoinkin on tullut Kristuksen, Isän, käteen. Se on käänteentekevä tapahtuma. P. E. onkin seuraajilleen sanonut: nyt karma ei teitä enää tuhoa, kunhan ette vaan itse väsy.

— — —
Päästyämme näin selvyyteen vihkimysten eli elämänkoulun kolmejaksoisesta tiestä, on meidän vielä katsottava asiaa yhtenäisyyden kannalta. Sillä vaikka elämä esiintyy moninaisuutena, niin samalla elämä kuitenkin esiintyy yhtenä kokonaisuutena.

Kun sanomme, että Jumala ja Hänen valtakuntansa on nyt kaikissa kolmessa olemuksessaan tullut tähän alempaan kolminaismaailmaan, niin voitaisiin kysyä: osoittaako ihmiskunnan nykyinen elämä sitä, että siinä nyt Jumalan kolminainen elämä ilmenisi?

Ymmärtääksemme asiaa täytyy meidän ottaa vielä uusi puoli totuudesta esille. Niinkuin P. E. sanoo, on normaalian ihmiskunnan ihanteena tässä neljännessä luomispäivässä eli maakaudessa: mestariuden saavuttaminen, ainakin vanhan vihkimyskaavan mukaan.

Mutta tämä läksy jakautuu myös juurirotujen kesken. Me elämme nyt viidennessä eli indo-eurooppalaisessa juurirodussa, sen tyypillisimmässä eli viidennessä alarodussa, jonka eurooppalaiset kansat muodostavat — vaikkakin sama inspiratio vaikuttaa kaikkialla, siis muissakin roduissa. Ja nyt on ymmärrettävä, että tällä viidennelläkin juurirodulla — joka juurirotujen seitsensarjassa on ensimmäinen nousevalla puolella — on myös oma ihanteensa vihkimysten tiellä. Viidennessä juurirodussa — jossa siinäkin tulee olemaan seitsemän alarotua — olisi kuljettava puhdistuksen tie ja saavutettava ensimmäinen vihkimys, ainakin vanhan kaavan mukaan, siis Merkurius-vihkimys. Ja ensimmäisen vihkimyksen avain-sana

on, niinkuin P. E. sanoo, veljesrakkaus. — Yksilöt — ja heidän muodostamansa pienemmät joukot — voivat saavuttaa enemmänkin, siis vihkimyksiä joko Pojan tai Isänkin ryhmässä.

Tältä kannalta voimme jotenkin ymmärtää ihmiskunnan nykyistä tilaa — joka on sotaa, murhaa, ryöstöä ja hävitystä, ja jossa tuntuu kuin kaikki pirit olisi päästetty irti. Tämä käy paremmin ymmärrettäväksi ajatellessamme rinnakkaisesti yksilön kulkua puhdistuksen tiellä ja hänen henkistä uudestisyntymistään Jumalan valtakuntaan. Sillä kokemus osoittaa — niinkuin P. E. sanoo — että tie Jumalan valtakuntaan kulkee helvettien kautta. Ymmärrettävästi tämä johtuu kahdesta syystä. Yksi syy on se, että ihmisen on kuljettava alempien maailmojen eli sieluntilojen läpi, läpi valheen, aistillisuuden, vihan ja ulkokullaisuuden; hänen on kieltäydyttävä niistä, voitettava ne. Toinen syy on se — joka liittyy edelliseen —, että pyrkijän oma entisyys, hänen oma karmansa, purkautuu voimakkaasti hänen ylitseen. Tämä kaikki yhtyneenä saa pyrkijässä aikaan vaikean, tuskallisen tilan. Hänen itsehillintänsä joutuu kovalle koetukselle. Vain opetuksissa saamansa ennakkotieto siitä, että näin tulee käymään, että uusi elämä syntyy tuskalla, vain ennakkotieto siitä, että näin tulee tapahtumaan, saa pyrkijän kestäämään ja jatkamaan loppuun asti, voittoon saakka.

Kun tämän nyt rinnastamme maailman kansoihin, etenkin lännen kansoihin ja kysymme: kulkevatko lännen kansat nyt puhdistuksen tietä? niin vastattava on: tuskin vielä, tai ei ainakaan tietoisesti. Mistä

tämän päättämme? Hedelmistä puu tunnetaan — tässäkin tapauksessa. Kansojen karma kyllä purkautuu voimakkaasti, mutta samalla kansat yhä kasvattavat uutta karmaa. Kansoilla ja niiden johtajilla, kirkkoilla ja yliopistoilla ei ole vielä varsinaista totuudenetsijän mieltä. Niillä on pikemminkin vallantavoittelijan mieli. Kansat pyrkivät sellaiseen olotilaan, jossa toinen määrää ja sortaa toista. Sen tähden se ei ole varsinaista puhdistuksen tiellä kulkemista. Sensijaan saattaisimme sanoa, että lännen kansat ovat voimakkaalla tavalla joutuneet ns. oppimisen saliin: ne joutuvat ottamaan oppia omatekoisistaan kärsimyksistä. Se valmistaa ainakin yksilöitä ymmärtämään, että on kuljettu väärään suuntaan, on noudatettu väärää periaatetta.

Mikä siis olisi oikea periaate?

Kun on kansoista kysymys niin voitaisiin sanoa: oikea periaate olisi siinä, että kansat tietoisesti omaksuisivat kansainvälisen oikeudenperiaatteen, sellaisen päämäärän ja siihen johtavan menetelmän, jossa mikään kansa ei sortaisi toista kansaa, vaan jokaisella kansalla olisi yhtä suuri oikeus elää. Kun kansat, niiden johtajat ja sivistykset omaksuisivat edes tämän vähimmäisvaatimuksen, kun he tämän periaatteen toteutumisen puolesta ryhtyisivät tekemään työtä ainakin yhtä pontevasti, taidokkaasti ja väsymättömästi, peräänantamattomasti, kuin millä ne tähänasti ovat ponnistaneet sotiensa ja valtapyrkimystensä puolesta, silloin voidaan sanoa, että kansojen elämään tulee puhdistuksentien tuntua.

Ja kaikkihan alkaa yksilöistä. Ellei olisi puhdistuksen ja vihkimyksen tiellä kulkevia yksilöitä ja heidän muodostamiaan ryhmiä, niin kuka silloin ylläpitäisi totuuden soihtua? Yksilön usko ja luottamus taas vahvistuu ensiksikin siitä tiedosta, että hänen ainoa pelastuksensa on Jumalassa, työssä Jumalan valtakunnassa ja sen puolesta, ja toiseksi siitä, että Jumalan valtakunta nyt on astunut ratkaisevasti esille siinä valtikan vaihdossa, jossa Karma on tullut Kristuksen, Isän, käteen. Yksilöllä on aina vapaus ja mahdollisuus valita tiensä.

VI

ÄLÄ AJATUKSISSASIKAAN OLE EPÄPUHDAS

Ihmisen ja ihmiskunnan elämässä on aina huomattu vähintään kaksi suurta arvokertaa. Niitä on sopivasti nimitetty ajalliseksi ja ikuiseksi elämäksi. Alemmalta kannalta on edelleen sanottu, että tämä maallinen elämämme on ajallista, kuolemanjälkeinen sensijaan ikuista.

Näin ei asia kuitenkaan ole. Sillä ajallinen ja ikui-
nen elämä eivät eroa toisistaan paikallisesti, vaan ne
eroavat laadullisesti. Tästä syystä onkin voitu puhua
— ei vain ruumiillisesta kuolemasta ja jälleensynty-
misestä, vaan myöskin mystillisestä kuolemasta ja
-ylösnousemuksesta. Tämä taas merkitsee, että ihmi-
nen tietoisesti »kuolee«, so. kieltäytyy himollisuu-
desta, kieltäytyy itsekkäästä, persoonallisesta elä-
mästä, mutta sensijaan pyrkii mystilliseen ylösnouse-
mukseen, so. hän syventyy ja elävöityy henkiseen
elämään sen oman hengen, sen oman Lain mukai-

sesti; joka Laki sisältyy historiallisten Mestareiden siveysoppiin, siihen, joka täydellistyneenä esiintyy Pekka Ervastian Vuorisaarna kirjassa.

Kun sitten sanotaan, että puu tunnetaan hedelmistään, että hyvä puu tuottaa hyvää hedelmää ja paha pahaa hedelmää, ja kun tältä kannalta katselemme ihmiskunnan, kansojen ja valtioiden elämää niin ei ole vaikea ymmärtää, että mystillisen kuoleman ja -ylösnousemuksen kautta ikuisen elämän puolelle siirtyneitä yksilöitä on kaikkina aikoina ollut — niin kuin Vuorisaarnassa sanotaan — vain pieni joukko. Luonnon oman vaatimuksen mukaisesti se joukko kuitenkin kasvaa. Mutta toistaiseksi ihmiskunnan suuri enemmistö tyytyy elämään ajallisessa, alempien luonnonvoimien ja alempien henkivaltojen kannustamassa, ristiriitoja täynnä olevassa elämässä.

Näitä ristiriitoja pääsee muodostumaan aivan alkeellisissa, luonnon välttämättömyytenä esiintyvissä asioissa. Tietämättömyydessään ihmiset lisäävät ristiriitojen tehoa ja voimaa. Itsekkyys sitoo ja pitää ihmisiä — niin oppineita kuin oppimattomia — kahleissaan, niin että he eivät edes uskalla ryhtyä ristiriitoja pohjaan asti miettimään, vielä vähemmin ratkomaan.

Näinollen pelkkä taloudellinen toimeentulo ja ns. väestöpolitiikka on jo sellaisenaan aiheuttanut merkkillisen sekavia ristiriitoja. Yliopisto-tieteellisellä taholla on arveltu, että luonnostaan väestö on taipuisa lisääntymään sarjassa: 1, 2, 8, 16 jne, kun taas elintarpeet lisääntyvät suhteessa: 1, 2, 3, 4, 5 jne. Tästä johtuu, että on aina uhkaamassa elintarvepula, joten

taloudellisen puutteen täytyy pitää väestölisäystä määrättyssä rajoituksessa. Sitä tarkoitusta palvelee mm. sota. Ja niin on ihmisten itsekkyyys jälleen keksinyt yhden syyn entisten lisäksi, miksi sota on välttämätön: ilman sotia ihmisiä tulisi liian paljon, eivätkä elintarpeet muka riittäisi heille.

Tuollaista oppia nimitetään — tyypillisen esittäjänsä, 1834 kuolleen taloustieteilijän Malthus'in nimen mukaan — malthusianismiksi. Ristiriitaisena vastapainona tälle opille esiintyy — ainakin toisinaan — suuri innostus väestön lisäämiseksi, mutta nimenomaan sotilastarkoituksessa. Toiselta puolen on kokemus jo osoittanut, että todellista puutetta elintarpeista ei ole. Päinvastoin on saatu kokea elintarpeiden liikatuotannosta johtuvaa pulaa. Nimenomaan kauppapoliittisista syistä on aivan järjestelmällisesti tuhottu suuret määrät elintarpeita — puhumattakaan niistä suunnattomista elintarvemääristä, joita erikokoisesti sodissa tuhotaan.

Tuollaista ristiriitaisuutta ja tuollaisiin ristiriitaisuuksiin johtavaa siis on tuo ns. maailmanviisaus, se viisaus, jonka ns. kristillinen ja materialistis-tieteellinen sivistys on — nimenomaan käytännöllisistä syistä — asettanut Vuorisaarnassa esitetyn käytännöllisen siveysopin edelle.

Missä vika? Perusvika on väärässä lähtökohdassa. Maailmanviisaus lähtee itsekkyyden, itserakkauden pohjalta. Siltä pohjalta lähtiessään maailmanviisaus hyväksyy keinoina valheen, sorron, sodan ja väkivallan. Mutta koska elämän omaa lakia ei kuitenkaan voida muuttaa, niin johtuu tästä että vuorollaan jo-

kainen joutuu kärsimään, so. joutuu niittämään kylvöjensä eli tekojensa mukaan.

Huomaamme jo tästä, mikä on oikea lähtökohta. Oikea lähtökohta on siinä, että kylvämme sitä mitä toivomme saavamme niittääkin. Älkäämme siis — ei yksin eikä yhdessä toisen tai monen kanssa — aiheuttako toiselle ihmiselle vahinkoa, ei kärsimystä, tuskaa tai tuhoa. Muistakaamme: me olemme sidottut tähän lakisiteiseen elämään, tähän kuoleman ja jälleensyntymisen pyörään. Kuolema ja kuolemantakainen elämä ratkaisee ristiriidat omalla tavallaan. Ristiriita saa sen muodon, että himoelämän tottumukset vetävät voimakkaasti alaspäin, himoelämän tyydyttämisen suuntaan. Tyydyttämisen mahdollisuudet kuitenkin puuttuvat, joten tämä muodostaa kärsimyksien puhdistavan helvetin tai kiirastulen. Kärsimyksessä herää katuva omantunnon ääni. Luonnollinen asiain meno ja järjestys tuonelassa on, että katuva omantunnon ääni pääsee voitolle himon voimasta. Ja niin vainaja persoonallisuutena nousee kiirastulesta persoonalliseen taivaaseen. Sekin kuuluu sellaisenaan alempaan kolminaismaailmaan. Siksi tavallinen vainaja persoonallisuutena kuolee, mutta korkeammasta minästä lähtee säde, joka synnyttää uuden persoonallisuuden.

Uusi persoonallisuus perii edellisen karman, ja niin on varttuvan nuoren ihmisen sisäinen elämä jälleen täynnä ristiriitoja. Siinä on sekä älyllisiä ristiriitoja että ristiriitoja himoelämän ja siveellisen omantunnon äänen välillä.

Tästä jo ilman muuta ymmärrämme kuinka tärkeätä olisi, että nuori ihminen saisi oikean kasvatuksen, oikean selvityksen ja valaistuksen niin sukupuoliasiassa kuin elämästä yleensä. Vieläpä ymmärrämme, että elämän kehittyessä ja voimajännityksen lisääntyessä asioiden järkipерäinen ymmärtäminen käy yhä välttämättömämmäksi. — Juuri kaikissa näissä suhteissa me olemme yleensä saaneet elää paksussa tietämättömyydessä, kuin pussi päässä. Etenkin sukupuolielämän suhteen jos yleensä koko ihmiselämänkin suhteen. Tähän on vaikuttanut sekin, että karman johto on ollut alempien henkivaltojen käsissä. Alemmat henkivallat ylläpitävät sellaista elämänkoulua, jossa olisi mahdollisimman paljon kärsimyksiä. Sillä heidän filosofiansa mukaan ihmiset oppivat vain kärsimyksien kautta.

Kuitenkin on selvää, että ihmisillä täytyy olla mahdollisuus kehittyä ja kasvaa myös vapaaehtoisen pyrkimyksen kautta. Tämä mahdollisuus on nyt astunut entistä enemmän etualalle senkautta, että Karma on siirtynyt Kristuksen käteen, Isän johtoon. Tämä on toiselta puolen tehnyt mahdolliseksi, että meillä nyt on elämässä elettynä ja kirjallisesti esitettynä sellainen elämänkäsitys, mikä esiintyy teosofis-kristosofisena sanomana. P. E:n kirjallisessa tuotannossa esiintyy sellainen elämänymmärrys, jossa on ajateltu puhki koko ihmiselämän ongelma. Ei tietenkään missään sijaissovitusopillisessa tai muussa taikauskosissa merkityksessä, vaan niin, että sen esittäjänä on ihminen, joka on ongelman ratkaissut, on tien universaaliseen täyttymykseen kulkenut ja kulkemansa

tien mahdollisimman selvästi viitoittanut niille, jotka etsivät ja kolkuttavat.

Mutta palatkaamme vielä niihin ihmisiin, jotka eivät etsi, jotka eivät kolkuta. Tai he kyllä etsivät, mutta vain itsekästä, persoonallista hyvää. Siksi he joutuvat elämään — ja he tyytyvät elämään — sekä älyllisissä että siveellisissä ristiriidoissa. Ja vaikka kuoleman jälkeisissä purgatorioissa tapahtuukin puhdistus, niin se puhdistus on tilapäinen, joten ristiriidat esiintyvät jälleen seuraavassa ruumistuksessa. Ristiriita esiintyy himoelämän ja siveellisen omantunnon välillä. Jos ihminen tällöin tietoisesti asettuisi omantunnon äänen puolelle sekä sen lisäksi kunnioittaisi Mestarin puhtauden käskyä, silloin hän luonnollisesti pääsisi vähitellen puhdistumaan. Mutta nytpä vallitsevalla sivistyksellämme on kaikenlaiset materialistiset »malthusianismit» ja »uusmalthusianismit», uskonnollis-hysteriset puoskaroinnit ja salakähmäisyydet. Tästä johtuu, että ihmisten himoelämä kasvaa luonnottoman voimakkaaksi, jopa niin, että siihen liittyy ja sisältyy väkivaltaisuutta ja julmuutta.

— — —

Siirrymmekin jälleen siihen aurinkokuntamme muodostamaan elämänkouluun, josta jo edellä on puhe ollut.

Aurinko muodostaa keskuksen, jonka ympärillä kiertävät muutamat kiertotähdet. Keskusjohto on auringossa, aurinkotasolla. Voimme sanoa, että aurinko muodostaa jumalallisen korkeakoulun, planeettojen ollessa korkeakouluun johtavia alempia kouluja.

Kuitenkin planeetatkin voivat muodostua korkea-kouluiksi, kun ne ensin ovat — oman planeetta-enkelinsä johdolla — suorittaneet oman valmistavan tehtävänsä.

Näin on oikeastaan käynyt — ainakin alustavan ratkaisevasti — meidänkin maapallollemme. Niinkuin P. E. esittää kirjassaan Tähtikoulut, on nyt aurinko-Logoksen kaikki kolme vihkimyssarjaa avattu meidänkin maapallomme ihmiskunnalle.

Siirrymme nyt näihin asioihin yksityiskohtaisemmin. Edellä oli puhe Vuorisaarnan ensimmäisen käskyn noudattamisesta ja sen merkityksestä kaikissa kolmessa asteessa: tappamattomuudessa, suuttumattomuudessa ja kostamattomuudessa. Nyt meidän on siirryttävä toiseen käskyyn samoin kolmessa asteessa: olemalla tekemättä aviorikosta, olemalla himoitsematta sydämessämme, tai, niinkuin myös voimme sanoa — ajatellessamme suhdettamme Jupiteriin Pojan ryhmässä —, olemalla uhrautumatta toisten himolle, ja olemalla puhdas ajatuksissammekin.

Koulun ja kehityksen kannalta katsoen on huomattava, että ennenkuin aurinko-Logoksen ja sen takaiset kolme kosmillista voimaa avautuivat meidän päivätietoiselle ihmiskunnallemme, oli täällä tehty siveellistä ja älyllistä kasvatustyötä miljoonien vuosien aikana. Niin oli tietenkin tapahtunut myös sukupuolielämän alalla. Puhtautta, uskollisuutta ja edesvas-
tuuta oli opetettu. Järjestys ja siveelliset vaatimukset saattoivat vaihdella myöskin ihmisten sydänten kovuuden ja kylmyyden vuoksi, niinkuin Jeesus juutalaisille huomautti. Myöskin monivaimoisuus esiin-

tyy sallittuna järjestelmänä ainakin juutalaisten Vanhassa Testamentissa ja myöhemmässä Koraanissa. Miehellä saattoi olla monta vaimoa, mutta hänen oli myös huolehdittava kaikkien vaimojensa turvallisesta toimeentulosta. Epäilemättä tämä on — tai on ollut — siveellisesti ylevämpää kuin meillä länsimailla käytäntöön päässyt julkinen tai puolijulkinen prostitutio.

Kuitenkin tuollainen, sanokaamme haaremin tapainen moniavioisuus on alemmanlaatuinen ylimenotila, josta siitakin on päästävä. Noin anteeksipyytäen voimme sanoa, että tuollainen monivaimoisuus muistuttaa erästä ihmisten järjestämää eläinkulttuuria. Navetassa nim. voi olla vaikka viisikymmentä lehmää ja yksi sonni. Sellainen voi käydä päinsä ihmisten järjestämässä navetakulttuurissa. Mutta sellainen järjestelmä — sovellettuna ihmisten keskuuteen — tuo väkisinkin mieleen kiinalaisen Lao-Tsen lausunnon ylpeän-tyhmistä ihmisistä: »He ovat täynnä kunnianhimoa kuten läävän sonni on himollisuutta täynnä«. On huomattava, että mikä sopii lehmälle ja sonnille, se ei sovi miehelle eikä naiselle. Parhaitenkin järjestetty monivaimoisuus — niinkuin myöskin monimiehisyys — on sentään liian kalseata, liian epäinhimillistä. Siitä puuttuu yksilöllinen samanarvoisuus miehen ja naisen välillä. Siitä puuttuu todellinen toveruus, todellinen inhimillinenkin rakkaus. Niinpä yksiavioisuutta onkin pidettävä vähimmäisvaatimuksena ihmisten sukupuolisten suhteitten järjestelyssä.

Näin olemmekin jo esityksessämme tulleet geo-

sentrinen eli maakeskeisen ja heliosentrinen eli aurinkokeskeisen elämänkäsityksen murroskauteen.

Buddhassa avautui aurinkokeskeinen elämänkäsitys alustavasti meidän ihmiskuntamme päivätietoisuuteen. Buddhan merkitys on ensiksikin siinä, että hänessä Pyhän Hengen puhdistuksen ja vihkimyksen tie avautui entistä enemmän, tuli entistä velvoittavammaksi, voimaperäisemmäksi. Niinpä ns. sotilaan taivas jo Buddhan kautta menetti merkityksensä. Sillä Buddha hylkäsi ei vain tavallisen sodan, vaan myöskin ns. pyhän sodan. Geosentrisessä eli maakeskeisessä merkityksessä ihmistä on kunnioitettu sankarina silloin, kun hän on uhrannut elämänsä taistellen ja kaatuen sodassa. Mutta tällainen uhri ja tällainen sankarius ei sellaisenaan voi avata ihmiselle heliosentristä eli aurinkokeskeistä elämää. Siihen vaaditaan aivan toisenlaista sankariutta. Tämä sankarius vaatii ensiksikin täydellistä aseista luopumista. Mutta sekin on vain toinen, alempi puoli asiassa. Heliosentrinen sankarin uhri on siinä, että hän tekee — niinkuin Buddha sanoi — työtä Hyvän Lain puolesta. Hän uhrautuu tekemään työtä sen ihmisyyssaatteen puolesta, joka lähtee Taivaallisesta Isästä, ja joka meille selvimpänä esiintyy ihmiskunnan kolmen suuren Opettajan, Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian opissa.

Tulemme sitten puhtauden ihanteeseen. Sukupuolielämän suhteen Buddha järjesti aurinkokeskeisen koulunsa kahteen asteeseen. Itse hän eli — valistuksen saavutettuaan, tai jo sitäkin ennen — aviottomuudessa. Sama naimattomuudessa eläminen tuli

ehdoksi siinä veljien piirissä, jossa täydellä todella lähdettiin kulkemaan Buddhan jäljissä, lähdettiin seuraamaan Buddhan antamia neuvoja, ohjeita ja käskyjä. On itsestään selvää, että tällainen naimattomuudessa eläminen edellytti aseettomuutta, tappamattomuutta, sotimattomuutta. Tällainen sankarius edellyttää mieluummin marttyyrikuolemaa, nim. jos maailma niin tahtoo.

Toisen asteen Buddhan seuraajissa muodostivat maallikot. Sukupuolielämän suhteen he lupasivat: »minä noudatan käskyä kieltäytyä laittomasta sukupuolisesta yhtymisestä«.

Tässä yhteydessä lienee syytä kysyä: mikä on lailista ja mikä laitonta sukupuolista yhtymistä?

Emme lainkaan ihmetteli — ottaen huomioon ihmiskunnan nykyisen tilan — vaikka tässä asiassa ilmenisi niin monta mieltä kuin päätäkin. Mutta jos katsomme asiaa puhtaasti luonnon itsensä kannalta, niin asia on selvä ja yksinkertainen. Sillä luonnon oma laki ja järjestys sanoo, että sukupuolinen yhtyminen on laillista silloin, kun — niinkuin täytyy sanoa — nainen tahtoo tulla äidiksi, ja samoin tietysti myöskin, kun mies tahtoo tulla isäksi.

Kun tässä seuraamme Buddhan ja siis Pyhän Hengen vihkimyssarjaa, niin olemme erikoisesti tekemisissä Merkuriuksen ja Venuksen kanssa. Merkurius ja sen voittaminen vaatii erikoisesti älyllistä totuudellisuutta, rehellisyyttä, Venus senlisäksi tunne-elämän, ja siis myös sukupuolielämän, puhtautta.

Siirrymme tästä Pojan ryhmään, siihen, joka Jeesus Kristuksessa erikoisesti avautui ja järjestyi. Sii-

nä totuuden ja puhtauden elämä syvenee rakkauden elämäksi, rakkauden kouluksi.

Lienee asiallista sanoa, että Mars ja Jupiter siinä syventävät Merkuriuksen ja Venuksen vaikutusta.

Vaikka Marssia on sanottu sodan jumalaksi, niin on se sitä vain näennäisesti, alemmassa puolellaan. Sen todellinen henki on rakkaudessa tapahtuva uhrautuva palvelevaisuuden henki. Kun Pyhän Hengen tien kulkija siirtyy Pojan kouluun, niin hänen palveleva uhrinsa ilmenee siinä, että hän palvellen vaikuttaa sisästä ulospäin rauhan rakentajana. Jos on kysymys rohkeudesta ja sankariudesta niin hän ymmärtää, että paljon suurempaa rohkeutta ja sankariutta vaaditaan ihmiseltä joka on aseeton, joka ei kanna asetta, joka ei turvaudu armeijoihin, kuin siltä, joka aseisiin turvautuu. Tämä on Pojan tien kulkijalle selviö. Sentähden hän karkoittaa luotaan pelon siitä mitä aseellisuuden lumoon vajonnut maailma ja sen auktoriteetit sanovat, mitä maailmalle kumartaneet kirkot, seurakunnat ja järjestöt sanovat. Hän edustaa Kristuksen rakkauden oppia sekä opissa että käytännössä.

Tämä valmistaa ihmistä oikealla tavalla Jupiterkokemukseen. Pekka Ervast nimittää Jupiteria *siunausta tuottavien maagikkojen kouluksi*, mutta myöskin "kylväjän kouluksi".

Tästä saammekin avaimen kokemuksemme ymmärtämiseen suhteessamme Jupiteriin; joka, niin kuin jo edellä sanoimme, syventää Venuksen vaikutusta. Mennäksemme Marssista eteenpäin meidän on opittava entistä tietoisemmin olemaan totuuden

ja rakkauden siunausta tuottavana voimana maailmassa. Meidän on osattava tehdä tietoisesti työtä totuuden ja rakkauden siemenen kylväjänä ihmiskunnassa. Se on maagillisesti luovaa ja uhrautuvaa työtä. Ellemme ole riittävästi tietoisia tässä työssämme, niin me voimme joutua houkutelluiksi uhrautumaan alemmalle magialle, jollain tavoin puoskaroidulle ja muka pyhitetylle sukupuolisuudelle. Alemmat voimat, niin näkyväiset kuin näkymättömät, kääntyvät houkuttelevan lumoavina puoleemme, vedoten rakkaudessa tapahtuvaan uhrautumisvelvollisuuteemme. Ja ellei meillä silloin ole perinpohjin selvillä ja omaksuttuna Mestarin esittämä puhtauden käsky ja ihanne, niin voi olla, että me emme osaa kieltäytyä, vaan me "uhraudumme" ja joudumme ansaan. Lankeamme syntiin. Ja niin maailma jotenkin muuttuu silmissämme. Sen puhtaaseen kirkkauteen on tullut kuin jotakin sumua. Niinkuin kävi Zanonille samannimisessä salatieteellisessä romaanissa. Kovasti nöyrytyneinä saamme sitten jatkaa työtämme kohti puhtaan rakkauden kirkkautta, rakkauden, jossa ei ole aistillisuutta eikä väkivaltaisuutta. Näinollen lisäämme vielä: jos Pojan tielle joutuessamme olemme naimisissa, niin olemme sitten, rajoittuen yksiavioisuuteen, kasvaen uskollisuudessa ja oppien epäitsekkyään rakkauden läksyä; jos sensijaan olemme naimattomia, niin olemme sitten, antautumatta mihinkään sukupuolisiin seikkailuihin.

Ja sitten varsinainen aviottomuus. Muistakaamme, että jo Buddha asetti varsinaisen opetuslapsiu-

den ehdoksi, ei vain tappamattomuuden, sotimattomuuden, vaan myöskin aviottomuuden. Ja Jeesus Kristus taas ei tullut kumoamaan entisiä saavutuksia, vaan niitä edelleen syventämään, eteenpäin vie-mään, täydellistyttämään. Niinpä Jeesus puhuikin aviottomuudesta Jumalan valtakunnan tähden. Ja me ymmärrämme, että tässä on muutamalla sanalla lausuttu eräs elämän suuri totuus. Mikä on se totuus? Totuus on se, että me emme varsinaisesti pääse voittajiksi sukupuolisesti muuten kuin elämällä Mestarin johtamaa henkistä elämää, tulemalla Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tekemällä siunausta tuottavaa kylväjän työtä Jumalan valtakunnassa, ihmisten keskuudessa.

Tällöin tulee ihmiselle mahdolliseksi Pekka Ervas-tin universaalisessa saavutuksessa avautunut Isän vihkimysryhmä.

Siinä ovat ensimmäisinä vastassa Uranus ja Neptunus. Lienee paikallaan sanoa, että ne taas vuorootaan syventävät ja täydentävät Marssin ja Jupiterin vaikutusta. Uranus on korkeamman järjen, nerouden, keskus. Nerous tietenkin ymmärrettynä niin, että se sisällyttää itseensä kaiken sen totuudellisuuden, rehellisyyden ja rakkauden, josta puhuimme Merkuriuksen ja Marssin yhteydessä.

Tähän liittyy vaikutus Neptunuksesta, joka on puhtaan tunteen planeetta, ja niinollen siis syventää ja täydentää erikoisesti Venuksen ja Jupiterin vaikutusta.

Tällöin on sukupuolielämän suhteen luonnollista puhtauden käsky Pekka Ervastian antamassa muo-

dossa: *Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas.* On huomattavaa, että jo Buddhan järjestämä ja Jeesus Kristuksen vahvistama aviottomuus, sukupuoliottomuus, ei ole tyhjää korutavaraa. Lopulta se kuuluu oleellisesti heliosentriseen, aurinkokeskeiseen elämänjärjestykseen. Niinpä Pekka Ervastilta olemme saaneet oppia kuulemaan ja ymmärtämään, kuinka ihmiskunnan itsekasvatukselliseen työohjelmaan kuuluu, että siinä kuudennessa juurirodussa, joka nyt jo on okkultisesti alkanut, vapaudutaan siitä miehiin ja naisiin jakautumisesta, jossa me nyt vielä elämme. Ihmisruumiita syntyy jollain uudella luonnon itsensä keksimällä tavalla.

— — —
Kadotettu Paratiisi on siis jälleen saavutettava. Syntiinlankeemuksista on noustava. Ensimmäisenä oli enkelein lankeemus. Sentähden siitä on myös ensiksi noustava.

Ensiksikin on huomattava, että enkeleitä on näinollen kahdenlaisia. On langenneita pimeyden enkeleitä ja on valon enkeleitä.

Päästäksemme tästä pulmasta selvyyteen on ymmärrettävä, että nuo enkelit eivät ole vain jossain meidän ulkopuolellamme, vaan ne molemmat voivat olla meissä itsessämme. Langennut enkeli meissä on — tältä kannalta katsoen — oma persoonallinen, päivätietoinen minämme silloin, kun me kiellämme sen aurinkokeskeisen opin, jonka meille tyypillisimpänä ovat esittäneet Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast, ja joka viimeistellyn selkeänä esitetään viimeksimainitun Vuorisaarna kirjassa. Meidän ei tarvitse

olla monisanaisia ymmärtääksemme, että nimenomaan tuollainen langennut enkeli on siepannut johdon käsiinsä kirkkoissa, yliopistoissa, valtioissa ja yhteiskunnissa. Ja siitä syystä kansat ovat joutuneet suureen onnettomuuteen.

Pelastus onkin aluksi yksilöissä, ja sitten heidän muodostamissaan ryhmissä. Yksilön toisensa jälkeen on Aatamissaan, so. päivätietoisessa järjessään, laakattava kapinoimasta Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian esittämää aurinkokeskeistä oppia vastaan. Kun ihminen oppii olemaan ajatuksissaan puhdas, silloin hän osaa myös tunteessaan, Eevassaan, puhdistua. Hän ymmärtää, ettei hänen tehtävänsä ole olla ylläpitämässä tuota onnettoman Kainin itsekästä, taikauskoista ja riitaista sukua. Sensijaan hän tuntee olevansa kutsuttu heräämään, syntymään ja yhtymään sisäiseen valon enkeliinsä, korkeampaan minäänsä. Hän tuntee ja ymmärtää olevansa kutsuttu olemaan sen Jumalan valtakunnan kansalainen, jonka Hallitsijana on taivaallinen Isä, ja jossa valtakunnassa kaikki ihmiset ovat veljinä yhtä.

VII

ÄLÄ VANNO

Etenemme ja syvenemme vielä taivaallisen Isän käskyyn: *älä vanno*.

Tämänkin käskyn valossa meille erikoisesti selviää, että tässä samassa maailmassa on tavallaan kaksi maailmaa, tai, niinkuin myös on tullut tavaksi sanoa, kaksi liittoa, vanha ja uusi. Vanhassa liitossa tämä käsky kuului: "älä vanno väärin, vaan pidä valasi Herralle." Uudessa liitossa vala ja vannominen on kokonaan hylätty.

Uusi liitto alkoi jo alustavasti Buddhassa, sitten se erikoisesti syveni ja varsinaisesti alkoi Jeesus Kristuksessa, ja täydelliseen voimaansa ja vaikutukseen se tuli siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa H. P. Blavatsky oli alustavana vastaanottajana ja Pekka Ervast varsinaisena keskushenkilönä.

Rakenteelliselta kannalta uusi liitto on siinä, että näissä kolmessa suuressa henkisessä vuodatuksessa

tämä meidän maapallomme — ja koko aurinkokuntamme, mutta erikoisesti maapallomme — on asetettu uuteen, entistä voimakkaampaan viritykseen, jännitykseen, värähtelyyn. Teosofis-kristosofisessa sanomassa esitetty suuri Maailmanuskonto on sen täydellistyneen värähtelytilan elämänymmärryksellinen ilmaus.

Näin on ihmiskuntamme ja maapallomme kokonaisuudessaan tullut uuteen liittoon, aurinkokeskeiseen viritykseen. Mutta toistaiseksi — niinkuin jo edellä on puhe ollut — vain harvat yksilöt ja joku pieni ryhmä ovat tietoisesti omaksuneet uudenliiton elämänkäsityksen, sen äyllisen filosofian ja käytännöllisen siveysopin. Vaikka länsimainen sivistys kirkkoineen, vieläpä valtioineenkin, on pitänyt itseään kristillisenä, niin kuitenkin se on ollut vain nimellistä laatua. Käytännöllisessä siveysopissaan kristikunta on omaksunut vanhanliiton hengen, sen opit ja menetelmät.

Kokonaan kielteinen on ollut kristikunnan suhde Mestarin antamaan kolmanteenkin käskyyn: ”älkää ollenkaan vannoko”. Kristikunnan sivistys on täynnä valoja. Valojen laadussa tai merkityksessä huomaamme ainakin kolme astetta. Mainittakoon ensiksi oikeuslaitoksissa vaadittava todistajavala. Tämäkin on ollut sellainen pakkotoimenpide, jossa ihmistä on rangaistuksen uhalla vaadittu rikkomaan jumalallista elämänjärjestystä edustavaa Mestarin käskyä vastaan. Jos kristitty pysyy uskollisena Mestarin neuvoille, niin hän on rangaistuksen alainen rikollinen ”kristillisen” yhteiskunnan edessä. Tämä on todella murheellista ja kohtalokasta.

Toiseksi on ns. virkavala. Tämän valan nojalla on kaikenlaiset virkailijat yritetty saada menettelemään oikein. Kuitenkin on selvää, että kunnollinen ihminen tekee tehtävänsä huolella ja oikein ilman valaakin. Sensijaan kunnoton virkailija tekee tehtävänsä miten sattuu, valoista huolimatta. —

Kirkkojen ylläpitämä pappisvala on kerrassaan omaa laatuaan. Sillä tullakseen kirkolliseksi papiksi on hänen ensimmäiseksi tehtäväkseen rikottava sen Mestarin käsky, jonka nimelle kirkko on alkuaan perustettu! Toiseksi: pappisvala velvoittaa pappia kaikin voimin vastustamaan ja selityksillään mitättömiksi tekemään sen Mestarin käskyt, jonka mestarin nimi kuitenkin tulee hänen papillisilta huuliltaan yhtenäin toistumaan. Ja kolmanneksi: hänen pappisvalansa velvoittaa häntä kaikin voimin ja kaikella taidollaan puolustamaan karkean taikauskoista sijaisovitusoppia, ja yleensä Kristus-hengen vastaista, sodan ja ihannoidun väkivallan kyllästämää kirkollista elämäncäsitystä. Vaikea ansa on todella papille viritettu. —

Kolmanneksi on ollut tottelevaisuuden vala. Sen vaikutus on ulottunut vähän kaikkialle, lievempänä tai jyrkempänä. Erittäin jyrkkänä se on esiintynyt sotalaitoksessa. Sotilaan on ollut toteltava umpimähkään ylemmässä asteessa olevan sotilaan määräystä, jopa niin, että käskettynä hänen on ollut lyötävä kuoliaaksi joku kolmas henkilö, vieläpä vaikka oma isänsä.

Pysähtykäämme nyt näihin asioihin. Etenkin virkaja tottelevaisuusvaloja ajatellessamme huomaamme

joutuvamme omituiseen kehään. Sillä sekä virkavala että etenkin tottelevaisuusvala velvoittavat — niinkuin jo sanoimme — alemmassa virka-asteessa olevan virkailijan tottelemaan korkeammassa asteessa olevaa virkailijaa.

Mutta mihin tämä johtaa? Ketä tai mitä on loppujen lopuksi toteltava? Jos sanomme, että on toteltava maan Hallitusta, niin kuitenkin näemme, että myöskin hallitus, tai hallituksen jokainen jäsen, myös antaa samaisen valansa. Jos sanomme, että on toteltava presidenttiä, kuningasta, keisaria, niin jälleen näemme, että hekin antavat valansa. Ketä he siis tottelevat? No, voidaan sanoa — etenkin parlamenttaarisissa maissa — että heidän on toteltava Eduskuntaa. Hyvä. Mutta myöskin eduskunta, sen jäsenet ja virkailijat johtajineen, puhemiehineen, antavat valansa. Jos edelleen sanomme, että on toteltava eduskunnan, hallituksen ja hallitsijan antamia lakeja, niin hyvä on. Mutta tällöin huomaamme, että nuo lait olivat eilen sitä, tänään ne ovat tätä, huomenna mitä tahansa.

Näinollen se korkeampi aste, jota on toteltava, häipyä kokonaan näkyvistämme. Huomaamme, että on jokin näkymätön mahti, joka näiden valojenkin avulla aivankuin leikkii kanssamme. Huomaammepa vielä, että se leikki on ylönsä ovelaa, verisen julmaa. Ja kuinka se muuta voisi ollakaan, koska varsinaiselta julmalallisen johdon taholta vala on kokonaan hylätty. Suoraan sanoen: näiden valojen kautta olemme joutuneet tottelevaisuuden suhteeseen johonkin ei-jumalaan. Ja koska tämä ei-jumalakin tunnetaan

hedelmistään, niin nämä hedelmät osoittavat, että valojenkin avulla meidät on kytketty tottelemaan näkymätöntä murhanhenkeä. Murhanhenki on päässyt asettautumaan meidän näkymättömäksi hallitsijaksemme, jumalaksemme, tai epäjumalaksemme.

Näin yksilöt ja kansat joutuvat kiertämään kehässä, rautaisessa renkaassa, josta ei näytä olevan ulospääsyä. Kuuleekin joskus jonkun ihmisen sanovan: enhän minä yksityisenä ihmisenä näin ajattelisi, näin menettelisi, mutta minun valani ja minun asemani velvoittaa minua näin menettelemään.

— — —

Kuitenkaan ei tuollainen itsekkyyden, väkivallan ja julmuuden luoma rengas voi olla pysyväinen. Jos se voitaisiin pysyväiseksi takoa, silloinhan se todistaisi, että pahuudella olisi ratkaiseva ylivalta elämässä. Ja niin ei kuitenkaan ole. Hyvän voimalle, Jumalalle, jumalalliselle laille, jää sittenkin viimeinen sana. Sentähden nuo itsekkyyden luomat kehät murtuvat. Ne eivät kestä elämän hyvän voiman painoa. Ne murtuvat yhdellä tai toisella tavalla. Tavalinen tapa on ollut, että ne murtuvat, räjähtävät, sodan tai vallankumouksen muodossa. Mutta viimekädessä voi myös luonnonmullistus puuttua asiaan; niinkuin tapahtui muinaisella Atlantin mantereella.

Vaikeasti ihmiskunta kuitenkin ottaa mistään oppia. Kun yksi rengas murtuu, joko sodissa, vallankumouksissa tai luonnonmullistuksissa, ryhdytään kiireesti rakentamaan uutta, jos mahdollista entistä lujempaa. Ja aikanaan seuraa entistä suurempi ro-

mahdus. Siitä huolimatta ei haluta ymmärtää eikä ratkaisevasti myöntää, että teemme turhaa työtä. Emmekä vain turhaa, vaan siten on ihmiskunnan elämään aiheutettu suunnattomasti tarpeetonta tuskaa, kärsimystä ja kurjuutta.

Puhuakseni välillä hiukan kevyemmässä äänilajissa palautan tässä mieleemme erään kaskun, joka silti voi olla tositapahtumakin. Eräässä räätälinliikkeessä oppilas oli saavuttanut ammattitaidon. Tällöin asianomainen mestari sanoi hänelle: ”Te olette nyt täydellinen ammattilainen, mutta jos tahdotte saavuttaa viimeisen salaisuuden, niin sen saatte kun jatkatte vielä yhden vuoden”. Ammattilainen hyväksyi ehdotuksen. Kun vuosi oli kulunut, pyysi hän mestarilta tätä viimeistä ammatin salaisuutta. Silloin mestari sanoi: ”Kun alat ompelemaan, niin muista laittaa solmu langanpäähän, jottet joutuisi vetelemään turhia pistoja”.

Niinkuin sanottu, tämä voi olla joko kasku tai tosikertomus. Mutta sen voi ottaa symbolinakin. Symbolina se sanoo: ”tee työsi harkiten, jottet joutuisi tekemään turhaa työtä”. Niinpä edellä esitetyssä kuvauksessa suhteessamme valaan voisimme panna elämänkatsomuksellisen solmun langanpäähän siten, että noudattaisimme mekin *mestariimme* neuvoa ja hylkäisimme valan. Silloin emme tarvitsisi vedellä ”turhia pistoja”, emme aloittaa uudelleen ja uudelleen raunioista.

— — —

Siirtykäämme nyt tästä yhteiskunnallisesta joukkoelämästä jälleen yksilöön.

Lähdemme siitä ajatuksesta, että kehityksen kuluessa ihmisille asetetut vaatimukset suurenevät. Mikä aikaisemmin oli tavoiteltava ihanne, se muodostuu myöhemmin lähtökohdaksi, vähimmäisvaatimukseksi. Noin opillisesti ottaen voimme sanoa, että tällainen on ollut suhteemme jälleensyntymiseen ja karmaan, syyn ja seurauksen lakiin. Nämä kaksi asiaa eli oppia kulkevat rinnan. Elämänkäsityksessä kulkevat aina rinnan — toisiaan tukien — siveysoppi ja älyllinen aateskelu. Siveysopillinen puoli on ensin selvitettävä. Sillä siveellinen saavutus valaisee älyä, joten älyllisten pulmien selvittely käy siten menestyksellisemmäksi. Ja nytpä oppi karmasta on siveysopillinen asia, oppi jälleensyntymisestä älyllis-yliaistillinen. Tästä johtuu, että ihmiskunnan historiassa on oppi karmasta ollut ensin selvitettävä, oppi jälleensyntymisestä myöhemmin. Niinpä huomaamme, että Buddhakin opetti karmaa, syyn ja seurauksen lakia, aivan selvästi, avoimesti. Mutta jälleensyntymisopin suhteen hän oli varovaisempi. Hän tahtoi, että ihmiset seuraisivat hänen siveysoppiaan. Siten heillä oli mahdollisuus saavuttaa järjen valaistus. Valaistuksen saavutettuaan heillä oli suurempi mahdollisuus päästä selvyYTEEN jälleensyntymisopista ja muista älyllis-filosofisista totuuksista.

Tämä järjestys on yleinen vaatimus kaikessa henkisessä opetuksessa. Sillä älyllinen tieto tai oppi ei pitkällekkään auta, ellei se kasva siveelliseltä pohjalta. Mutta kehityksen kuluessa tulevat älyllisetkin opit, älylliset selviöt, yhä tärkeämmiksi. Niinpä ihmiskunta meidän päivinämme on jo siksi paljon älyl-

lisesti kehittynyt, että ainakin jälleensyntymisoppi kuuluu jo elämänkäsityksemme yleisiin vaatimuksiin. Minkätähden? Aivan selvästi sentähden, että ilman jälleensyntymisoppia ja sen asiallista ymmärtämistä meidän on mahdoton saada selvää kokonaiskäsitystä elämästä. Yksinpä siveysoppikin — tai sen tärkeys — jää lopulta käsittämättömäksi. Niinhän kirkolle kävikin senjälkeen, kun se kirkolliskokouksessaan v. 553 kielsi jälleensyntymisopin, kielsi siitä puhumasta tai opettamasta. — Ja niin kirkollinen kristikunta nyt elääkin — henkisesti katsoen — kuin pussi päässä. Ei ole tietoa eikä taitoa. Elämämme on muodostunut kuin täyttä järkeä vailla olevien sekapaisten myllerrykseksi.

Toistamme vielä, että ihmiskunnan kehitys on jo niin pitkällä, että opit karmasta ja jälleensyntymisestä kuuluvat ymmärrettyinä ja sulatettuina totuuksina normaaliseen elämänkäsitykseen.

Kuitenkin tämä kaikki on valmistava puoli elämän koulussa. Jos siihen jäämme, alamme pian jälleen kiertää kehässä. Ettei niin tapahtuisi, on ihmisen tietoisesti astuttava Vuorisaarnan Mestarin johtamaan elämän kouluun. Tähän kouluun astumista voimme tarkastella kahdelta puolelta, myönteiseltä ja kielteiseltä. Kielteinen puoli on siinä — vannonmattomuudesta puheenollen —, että ihminen kieltäytyy valoilla liittymästä siihen kehään, siihen räjähtelevään renkaaseen, josta edellä puhe oli.

Voimme kuitenkin huomata, että tämä menetelmä edellyttää tai itseensä sisällyttää eräitä itsekasvatuksellisia edesottamuksia. Ensiksi on mielenmuutos,

josta Jeesus puhui, välttämätön. Ja mitäpä muuta tämä mielenmuutos olisi kuin sitä, että ihminen sanoo itselleen, minäpä en enää tahdo elää maailman mukana turhaa, katoavaista elämää. Hän tahtoo ottaa elämän vakavasti. Hän päättää ryhtyä elämään henkistä elämää.

Tällöin ihminen — sisäisesti herkistyen — tulee sielullisesti suhteeseen kolmeen kohteeseen. Hän tulee suhteeseen korkeampaan itseensä, joka vaikuttaa hänessä totuuden äänenä ja ymmärrystä valaisevana valona. Tähän liittyy toiseksi Vuorisaarnan Mestarin apu ja johto, joka vaikuttaa korkeamman itsemme kautta. Kolmannen kohteen muodostavat planeettojen tähtivoimat.

Tältä pohjalta katsoen meillä nyt on erikoisesti sulatettavanamme vannomattomuuden käsky. Edellä olemme jo puhuneet suuttumattomuuden ja puhtauden käskyistä. Kuitenkin niistäkin vielä sananen.

Uudenliiton suuttumattomuuden käsky jo sinään edellyttää tappamattomuutta. Ei tappamattomuutta vain yksilöllisessä elämässä, vaan myöskin uskonnollisessa, valtiollisessa ja ihannoidussa olojen eli maailman parantamisen mielessä. Ihminen tässä kohdassa tunnustaa sekä oman elämänsä että elämän yleensä sellaisenaan. Kaikki on jatkuvan kehittymisen ylimenotilassa. Sentähden totuudenetsijä varmentaa itselleen tyytyväisen mielen. Hän ei kapinoi, ei syyttele eikä riitele. Siten hän alkaa olla voitollisessa suhteessa Marssiin, ihannoidun taistelun henkeen. Hän alkaa olla rauhan rakentaja, niin sisäpuolellaan kuin ulkopuolellaan.

Voimme vielä panna merkille, että jos suuttumattomuuden käskyn noudattaminen vaikuttaa puhdistavasti älyyn, älylliseen ajatteluun, minuuteen, niin toisen eli puhtauden käskyn noudattaminen vaikuttaa edellisen lisäksi puhdistavasti tunne-elämään. Myöskin sukupuolivoima liittyy kiinteämmin tunne-elämään. Tällä vaikutuksella on mahdollisuus mennä kahteen suuntaan. Se voi ilmetä ja edentyä kauniina, puhtaana, himottomana lempenä, ja pysyäkin sellaisena. Vieläpä se on mahdollista avioliitossakin. P. E. useasti mainitsi Maarian ja Joosefin avioliiton, joka oli himoton, puhtaan lemmen ja rakkauden lapsirikas liitto. Mutta sukupuolivoimaan voi myös liittyä himollisuus, ja silloin siinä on julmuudenkin mahdollisuus. Sukupuolielämänsä kautta ihmisestä voi tulla julmuri. Sentähden ihmisen tulee tarkkailla sukupuolisuuttaan, jottei siinä pääse julmuus versomaan. Sillä se on vaarallinen tunne, joka voi johtaa mihin tahansa.

Toistamme vielä, että sukupuolisuudessamme piilee kaksi mahdollisuutta, joko lempi tai himo. Lempi kuuluu alemman kolminaismaailman persoonalliseen taivaselämään, ilmentäen siis eräänlaista paratiisilista tilaa. Jos ihminen osaa pysyä tässä paratiisillisessä tilassa, lemmen hänessä herätessä, silloin enkeli on ja pysyy hänen sisäisenä päivätietoisuutenaan. Siten ihminen elää avioliiton syvemmässä vastaavaisuudessa, liitossa enkelin kanssa. Mutta jos lempi vajoo himoon, silloin tuo enkeli kukaties asettuikin paratiisin portille vartioimaan. Eikä ihmiselle auke ne paratiisin portti, ennenkuin hän elämän koulussa,

kärsimystenkin kurimuksissa, on oppinut puhtaasti, epäitsekkäästi ja palvelevaisesti rakastamaan.

Tästä tulemmekin niin sanoakseni laillisella tavalla kolmanteen eli vannomattomuuden käskyyn. Voimme ymmärtää, että vannomattomuus on se sisäinen, psykologinen tila, joka on suuttumattomuuden ja puhtauden yhdessä synnyttämä lapsi.

Tällöin jo joudumme eräänlaiseen voimien mitteilyyn maapallon hengen kanssa. Sillä kieltäytymällä valasta me kieltäydymme alistumasta maapallon maa-hiseen auktoriteettiin. Tietenkin olemme samalla kosketuksessa toistenkin planeettojen vaikutukseen. Voimme sanoa niinkin, että suuttumattomuuden käskyn noudattamisessa olemme erikoisesti tekemisissä planeettojen älyllisen vaikutuksen kanssa. Taas puhtauden ihannetta noudattaessamme joudumme erikoisesti tekemisiin planeettojen tunnevaikutuksen kanssa. Tulemme itse autetuiksi ja samalla ehkä hiukan autamme planeettojakin. Vannomattomuuden käskyä noudattaessamme tulemme lähempään suhteeseen planeettojen tahtovaikutuksen kanssa, jolloin apu taas voi olla molemminpuolinen.

Tällöin tulemme varsinaisesti siihen tilaan, jota P. E. erikoisesti nimittää uskonelämäksi. Usko ei ole ensinkään samaa kuin jonkun asian tai opin umpimähkäinen totenapitäminen, tai kieltäminen. Usko on tahtoa, voimaa, ja toteutuu se siinä, että ihminen tahdossa — johon tällöin sisältyy puhdas tunne ja puhdas äly — tahtoo olla, elää ja toimia sitä hengen elämää, jota Mestari käskyissään neuvoa ja opettaa.

Aiheemme mukaisesti voimme sanoa, että tässä tulee vala voitetuksi niissä kolmessa asteessa, joista edellä puhe oli, nim. todistajavalana, virkavalana ja tottelevaisuusvalana. Todistajavalana tulee vala voitetuksi siten, että ihminen aina puhuu totta, aina ajattelee ja puhuu myötämielisessä hengessä kaikkia olentoja kohtaan. Juuri siten hänen elämänsä ja puheensa on todistus eli ilmaus Jumalan valtakunnassa vallitsevasta totuuden, rakkauden ja hyväntahdon elämästä.

Virkavalana tulee vala voitetuksi ja kerrassaan tarpeettomaksi siten, että ihminen aina täyttää hyvin karmalliset velvollisuutensa. P. E:n olikin tapana sanoa ja erikoisesti teroittaa mieliin, ettei suinkaan ole pääasia missä tehtävässä ihminen karmallisia velvollisuuksiaan suorittaa, vaan pääasia on vaikuttimessa, siinä, millä mielellä hän tehtävänsä tekee. Jos hänen tehtävänsä on toimia esim. kadunlakaisijana, ministerinä tai maaherrana, ompelijana tai ruoanlaittajana, emäntänä tai isäntänä, kauppiana tai työntekijänä tehtaassa, niin hän on voittaja silloin, kun hän tekee tehtävänsä huolella ja siinä mielessä, että hänen työnsä olisi avuksi ja iloksi toisille.

Tottelevaisuuden vala tulee voitetuksi dharman eli henkisen velvollisuuden täyttämisessä. On nim. luonnollista, että karmallisen tehtävän lisäksi ihmistä kutsuu henkinen tehtävä. Jokaisella on joku talentti, jonka käyttämisestä tai käyttämättömyydestä hän on vastuussa. Vaikkei ihminen aluksi olisi tietoinen muusta kuin siitä, että hänellä on käytettävänään tämä fyysillinen ruumis, niin hänen on oltava lisäksi

tietoinen siitä, että se on oleva Jumalan pyhän hengen temppleri, tai että se sitä jo on. Sentähden hän on vastuussa jo siitäkin millaisiin tilaisuuksiin hän ruumistaan kuljettaa. Jos hän vie ruumiinsa sellaisiin kirkollisiin, taiteellisiin, tieteellisiin tai poliittisiin tilaisuuksiin, joissa voimakkaasti kiihoitetaan sokeata uskoa, aistillisuutta, itsekkyyttä tai väkivaltaa, niin silloinhan on niinkuin hän olisi yhdistänyt ruumiinsa sellaiseen sähkövirtaan, jossa se latautuu mainitunlaisilla ominaisuuksilla. Hän on silloin tekevässä ruumiillista tempperiään aivan kuin ryövärien luolaksi. Näinollen ihmisen on jo alunperin hyvä olla tietoinen siitä, on hyvä olla sillätavoin erottamiskykyinen, ettei siten menettele. Hän harjoittelee tottelevaisuutta siten, että kuljettaa ruumistaan sellaisiin tilaisuuksiin, joissa värähtelee Vuorisaarnan Mestarin opin kunnioittamisen ja noudattamisen henki. Sellainen vaikuttaa hänen ruumiinsa ja aistimustensa kautta hänen sisäisiinkin käyttövälineihinsä. Onhan sanottu, että usko herää kuulosta ja kuulo Jumalan sanasta, siis Mestarin opin kuuntelemisesta ja sulattelemisesta.

Tällätavoin ihminen oppii tuntemaan itseään, omia talenttejaan ja mahdollisuuksiaan. Ihminen tulee kosketukseen taivaalliseen Isäänsä. Se on uskonelämää, tahdon elämää. Hän oppii olemaan siinä uskossaan lujana. Hän oppii olemaan ja tekemään työtä siinä uskossa, jossa todella luodaan uudet maat ja taivaat. Ja miten uudet maat ja taivaat luodaan, juuri siitä olemme edellä kaiken aikaa puhuneet.

Kirjallisuutta

Ken tahtoo syventyä teosofis-kristosofiseen sano-
maan, siihen suureen Maailmanuskontoon, jolle teo-
sofinen liike kokonaisuudessaan valmisti maaperää
ja joka varsinaisesti esiintyy Pekka Ervastian elämän-
työssä ja hänen kirjallisessa tuotannossaan, hänelle
suosittelemme seuraavia kirjoja:

Pekka Ervast:

Vuorisaarna	200:—
Ihmisyiden uskonto	200:—
Gnostikot	250:—
Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa	200:—
Tähtikoulut	150:—
Johanneksen evankeliumi	200:—
Nykyisen ajan ongelma ja sen ratkaisu	200:—
Jeesuksen salakoulu	200:—

J. R. Hannula:

Vuorisaarnan oppilaan näkö- kulmasta I—V	200:—	300:—
Mestari ja me	100:—	130:—
Tuomiokausi	100:—	130:—
Tuomiokausi II	100:—	130:—
Jos Kristusta seuraisin?	100:—	130:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki?	75:—	100:—
Ihmisyys	100:—	130:—
Paratiisin taru	100:—	130:—
Mestarin sanoma	100:—	130:—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun	30:—	40:—
Uudenajan työsaralta	40:—	55:—
Kansallinen uudestisyntyminen	15:—	
Rauhan temppeli	60:—	80:—

S. A. Kosonen:

Kaloista Vesimieheen	50:—	70:—
Missä vapaus	15:—	
Totuuden etsintä	75:—	100:—
Kaksi valistusajan ilmiötä	40:—	

Martta Jalava:

Kasvatustyö	40:—	60:—
Kristinusko ja teosofia	10:—	
Aidin ihanteet	10:—	
Mitä on jälleensyntyminen	10:—	

Kesäkurssiesitelmiä:

1943: Yksilö ja ryhmä	30:—	50:—
1944: Kehitys	40:—	55:—
1945: Elämän koulu	50:—	70:—
1946: Miten autamme ihmiskuntaa	60:—	80:—
1947: Kirkastus	70:—	100:—
» Kesäkurssimaininkejä	25:—	

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: Neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista puhuu myös Hyväntahdon aikakauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 200 mk. Toimitus: Turku, Korkeavuorenkatu 2. C 31.

J.R. Hannula Uudet maat ja taivaat 1948
Kopio 5.9.2015 Turku Jarmo Niemi

HINTA 200,-